

မောင်ထွန်းသူ

မော်ရေးပီးယားဝတ္ထုတိုများ

မော်ရေးပီးယား၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ဝတ္ထုတို ၂၀၃

နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်

ကျုပ်အနေနဲ့ အဂ္ဂနစ္စ လုပ်သွားပုံကို လုံးဝနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ သူ့အခုလိုထွက်သွားတာဟာ ဘာကြောင့် လဲ။ တကယ်လို့ ကျုပ်အပေါ်မှာ သူမကျေနပ်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်း အသိပေးဖို့ တော့ ကောင်းတယ်။ ကျုပ်ဟာ အပြစ်အနာအဆာရယ်လို့ လုံးဝမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ အထိုက်အလျောက်ကတော့ ရှိနေမှာ ပါ။ တကယ်လို့ သူ့ဘက်က မကြိုက်ဘူး သဘောမကျဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကိုအသိပေးသင့်တာ အမှန်ပဲ။ အဲသလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး ပြင်သင့်တာ ပြင်ရမှာ ပေါ့။

သူဘာကြောင့် အခုလို ထွက်သွားရတာလဲ။ ဒီမေးခွန်းကို ဖြေဖို့ ကျုပ်ကြိုးစားနေတာ ကြာပြီ။ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ လက်ထပ်ပြီးလို့ အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်ကာလအတွင်းမှာ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် စကားများတာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ သူနေတာ ထိုင်တာလည်း အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ သူအိမ်မှာ နေပုံဟာ အိမ်စေမ တစ်ယောက် နေသလို နေသွားတာဆိုတော့ တွေးရခက်တယ်။ အခုဆိုရင် သူအိမ်က ထွက်သွားတာ ခြောက်လပြည့်သွားပြီ။ သူဘာကြောင့် ထွက်သွားတယ် ဆိုတာ အခုထက်ထိ အဖြေရှာလို့ မရဘူး။

အဲဒီမနေ့မနက်က ကျုပ်ဟာ ထုံးစံအတိုင်း ရပ်ကွက်ထဲက ဈေးမှာ ဈေးသွားဝယ်တယ်။ ကျုပ်က အိမ်မှာ ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ ကအစ ကိုယ်တိုင်

ဝယ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့ လူ မဟုတ်လား။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က ဘာစားရင် ကောင်းမလဲ၊ ဘာချက်ရရင် ကောင်းမလဲ ဆိုတာမျိုးတွေကို ကိုယ်တိုင်စဉ်းစားပြီး ကိုယ်တိုင်ဝယ်ရမှ ကျေနပ်တဲ့ ကောင်ဗျ။ ဈေးထဲမှာ ဈေးသည်တွေနဲ့ ဆစ်လိုက်၊ စွက်လိုက်၊ ငြင်းလိုက် ခုံလိုက်၊ ရွေးလိုက်ချယ်လိုက်၊ ရန်ဖြစ်လိုက် လုပ်နေရတာကိုပဲ ပျော်စရာ တစ်ခုလို့ ထင်နေတာ။

အဲဒီနေ့က ကျုပ်ဟာ ဈေးထဲမှာ တလည်လည် လျှောက်သွားနေတယ်။ စားသောက်ခန်းထဲမှာ ခန်းဆီး တပ်ဖို့ အတွက် ကိုယ့်စိတ်တိုင်းကျ အစ မရရအောင် လိုက်ရှာရတာနဲ့ ပဲ အချိန်တွေ အတော်ကုန်သွားတယ်။ နောက်ဆုံး ကျုပ်အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီထိုးပြီးလို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်တောင် ရှိပြီ။ ကျုပ်ဟာ စားသောက်ခန်းထဲ ဝင်သွားတယ်။ ဝယ်လာတဲ့ ခန်းဆီးစနဲ့ စားသောက်ခန်းထဲမှာ တပ်ထားတဲ့ ခန်းဆီးစတွေကို အရောင်ချင်း တူမတူ ကြည့်ချင်လို့ ဝင်သွားတာပါ။ အထဲရောက်တော့ ထမင်းစားစားပွဲရဲ့ စားပွဲခင်းပေါ်မှာ မင်တွေ စွန်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ မင်အိုးနဲ့ ကလောင်တံကိုလည်း အဲဒီပေါ်မှာ တင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ စာတစ်စောင် တင်ထားတာကိုလည်း တွေ့ရတယ်။

ကျုပ်ချက်ချင်း သတိထားမိတာက မင်စွန်းတွေကိုပဲ။ "ဘယ်လိုလဲ လုပ်တာကိုင်တာ နမော်နမဲ့ နိုင်လှချည်လား"လို့ တွေးလိုက်မိတယ်။ ချက်ချင်းပဲ မင်အိုးနဲ့ ကလောင်တံကို ဆွဲယူပြီး သူ့နေရာသူ ပြန်ထားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မီးဖိုထဲကို တန်းဝင်လာခဲ့တယ်။ ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို နေရာချလိုက်ပြီး ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ အတွက် စီစဉ်နေတယ်။ အဲဒီနောက် အချိန်တော်တော်ကြာမှ စားပွဲပေါ်က စာကို သတိရတယ်။ စားသောက်ခန်းထဲ ပြန်သွားပြီး စာကိုကြည့်လိုက်တော့ စာအိတ်ပေါ်မှာ "အယ်လ်ဖရက်ဒို"လို့ ရေးထားတာ တွေ့ရတယ်။

ကျုပ်စာကိုယူပြီး ဖွင့်ဖတ်လိုက်တော့ "အိမ်မှာ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ထားခဲ့တယ်။ နေ့လယ်စာကိုတော့ ရှင့်ဘာသာရှင်ပဲ ချက်ပြုတ်စား ပေတော့။ ရှင်လည်း ချက်တတ်နေသားပဲ။ ကျွန်မ အမေ့ဆီ ပြန်သွားတယ်" လို့ ရေးထားတာ ဖတ်ရတယ်။ စာရဲ့ သဘောက ဘာလဲ၊ ကျုပ်နားမလည်ဘူး။ ကျုပ်ဟာ စာကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ဖတ်ပြန်တယ်။ သူ့ဘာကြောင့် သွားတာလဲ။ ဘာလုပ်ဖို့ သွားတာလဲ၊ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်ရှိကာမှ အဂ္ဂနစ္စဟာ ဘယ်လို စိတ်ကူးပေါက်ပြီး ထွက်သွားတာလဲ။ စာထဲမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းလည်း ရေးမသွားဘူး။ ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိကျိ ဖြစ်လာတာနဲ့ အပြင်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။

အဂ္ဂနစ္စအနေနဲ့ သူ့အခုလို သွားမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး အသိမပေးခဲ့ဘူး။ တကယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြီးမှ သွားသင့်တာပေါ့။ သူရေးထားခဲ့တဲ့ စာကလည်း မရှင်းမရှင်းနဲ့ ။ စဉ်းစားရ အတော်ခက်တယ်။ ကျုပ်အပေါ်မှာ မကျေနပ်တာ တစ်ခုခုများ ရှိနေလို့လား။ ကျုပ်ဘက်က သူ့အပေါ် သစ္စာမဲ့တယ်လို့ ထင်လို့ လား။ အဲဒီကိစ္စမျိုးမှာ တော့ ကျုပ်ဘက်က အလွန်ရှင်းပါတယ်။ ကျုပ်က မိန်းမဝါသနာပါတဲ့ လူမှ မဟုတ်တာ။ သူနဲ့ လက်မထပ်ခင်တုန်းက အဆက်တွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီးကတည်းက အဲဒီဟာတွေကို လုံးဝသတိမရတော့ဘူး။ မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်တာ ကြာပြီ။

သူ့အခုလို ထွက်သွားတာဟာ ငွေကြေးချို့တဲ့ လို့ လား။ အဲဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ဘာလိုချင်သလဲ၊ လိုချင်တာရှိလာရင် ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ချက်ချင်းဝယ်ပေးတာပဲ။ သူ့မှာ သုံးစရာ ပေါ်လာရင်လည်း ကျုပ်လက်မနှေးပါဘူး။ ချက်ချင်း ထုတ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ နေရထိုင်ရတာ သာယာမှု မရှိလို့ လား။ အဲဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကျုပ်သူ့ကို သာယာမှုရှိအောင် ထားခဲ့ပါတယ်။ သီတင်းတစ်ပတ်မှာ ရုပ်ရှင်နှစ်ခါပြ

တယ်။ တစ်ပတ်နှစ်ရက်တိတိ အပြင်စားသောက်ဆိုင်ကို ထွက်ပြီး ညစာ
ကျွေးတယ်။ သူကြိုက်တဲ့ အစားအသောက် ဆိုရင်လည်း အိမ်မှာ အလှူပ
ယ်ပါ။ သူသဘောကျတဲ့ သတင်းစာတို့၊ မဂ္ဂဇင်းတို့ ဆိုရင်လည်း အိမ်မှ
မပြတ်စေရဘူး။

ဆောင်းဥတုရောက်လာရင် အော်ပရာပြဇာတ်တွေ အသစ်လဲရင် လို
က်ပြတယ်။ နွေရာသီ ရောက်ပြီဆိုရင် မာရီနိုဘက်က ကျုပ်အဖေအိမ်ကို
ခရီးထွက်ပြီး အပန်းဖြေကြတယ်။ ဒါဆိုရင် သူဝတ်ချင်တာတွေ မဝတ်ရ
လို့ များ လား။ အင်း အဲဒီကိစ္စမှာ တော့ အဂ္ဂနန္ဒအဖို့ ဘာမှ ကို ပြောလို့ မ
ရအောင် ပြည့်စုံနေတဲ့ ဘဝပါ။ သူ့မှာ ဘရာဇီလီယာလိုသလား၊ ခြေအိတ်
လိုသလား၊ လက်ကိုင်ပဝါလိုသလား၊ အဝတ်အထည်နဲ့ ပတ်သက်လို့
ဘာပဲလိုလို ကျုပ်က ချက်ချင်းဝယ်ပေးတာ။ ကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး အရော
င်အသွေးကအစ ကိုယ်တိုင်ဝင်ရွေးပေးတာ။ အဝတ်အစားသစ် ချုပ်ပြီဆို
ရင်လည်း ကျုပ်က စိတ်တိုင်းကျ လိုက်အပ်ပေးတာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့
လေ။ သူ့ဘက်က "ကျွန်မမှာ ဦးထုပ်မရှိတော့ဘူး၊ ဂါဝန်ဝတ်စရာ မရှိ
တော့ဘူး"ဆိုတဲ့ စကားမျိုး ပြောကိုမပြောရဘူး။ တကယ်လို့ ပြောလာရ
င်လည်း ကျုပ်က လက်နှေးတဲ့ လူစားမှ မဟုတ်တာ၊ ချက်ချင်းပဲ "ကဲလာ
တို့ ဆိုင်သွားပြီး ဝယ်ကြရအောင်"လို့ ပြောပြီး ဝယ်ပေးလိုက်တာပဲ။

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အဂ္ဂနန္ဒဟာ သိပ်ပြီး တိတိကျကျ ရှိပုံတော့ မရ
ဘူး။ ကျုပ်နဲ့ ရပြီး တစ်နှစ်လောက်ကြာတော့ အဝတ်အစားနဲ့ ပတ်သက်
လို့ သူ့မှာ ဘာရှိတယ်၊ နောက်ထပ် ဘာလိုတယ် ဆိုတာတွေကို သိပုံမရ
ဘူး။ ဘေးကနေပြီး ကျုပ်က အမြဲ သတိပေးနေရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက
ကျုပ်သတိပေးတဲ့ အခါတိုင်း မနှစ်က ဝယ်ထားပြီးပြီ၊ မလိုတော့ဘူးလို့
ပြန်ပြောလေ့ရှိတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ အဂ္ဂနန္ဒဟာ တခြားမိန်းမ
တွေလို အဝတ်အစားမှာ လောဘကြီးပုံ မရဘူးလို့ ကျုပ်တွေ့မိတယ်။

အဲသလို ဆိုရင်တော့ အခုကိစ္စဟာ ငွေကြေးနဲ့ လည်း ဆက်စပ်ပုံမရဘူး။ နှလုံးသားရေးရာ ကိစ္စလည်း ဖြစ်လာဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး။ သလို ဆိုရင် "စိတ်သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်မှုလား" အဲဒါကျတော့လည်း ပြောရခက်သားကလားဗျာ။ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အိမ်ထောင်သက် နှစ်နှစ်ရှိသွားပြီ။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ရန်ပွဲဆိုတာ တစ်ခါမှ မပေါ်ခဲ့ဖူးဘူး။ အဂ္ဂနစ္စဟာ ကျုပ်ကို ဘယ်တော့မှ မဆန့်ကျင်ဖူးဘူး။ ကျုပ်နဲ့ ဆိုရင် သူဟာ စကားတောင်မှ မပြောသလောက်ပဲ။

တစ်ခါတစ်ရံ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ညပိုင်းမှာ အပြင်စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ထွက်ပြီး စားသောက်လေ့ရှိတယ်။ အဲသလို အချိန်မျိုးမှာ စကားကို ဒိုင်ခံပြောတဲ့ လူဟာ ကျုပ်ပဲ။ သူကတော့ ပါးစပ်တောင် မဟဘူး။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း တစ်မျိုးပဲ။ စကားပြောနေရရင် သိပ်သဘောကျတယ်။ ကိုယ်စကားပြောနေတဲ့ အသံကို ပြန်ပြီး နားထောင်နေရတာကိုလည်း သိပ်ကြိုက်တယ်။

ကျုပ်စကားပြောပုံပြောနည်းက အေးအေးသာသာလည်း ရှိတယ်။ စည်းစည်းလုံးလုံးနဲ့ ပြေပြေပြစ်ပြစ်လည်း ရှိတယ်။ အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်လည်း ပြောတတ်တယ်။ ချိန်ချိန်ဆဆလည်း ရှိတယ်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို တစ်ဖက်လူ နားလည်သွားအောင် တစ်ပိုင်းစီ၊ တစ်ပိုင်းစီ ခွဲပြီးတော့လည်း ပြောတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် လည်း ကျုပ်ဟာ စကားပြောရတာကို မငြီးငွေ့ဘူး။ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်တစား ပြောတတ်တယ်။ အဂ္ဂနစ္စကလည်း ကျုပ်စကားပြောရင် ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေတာပဲ။ အဂ္ဂနစ္စကလည်း ကျုပ်စကားပြောရင် ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေတာပဲ။ သူ့ကြည့်ရတာ စိတ်ဝင်စားပုံ ပေါ်ပါရဲ့ ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတုန်းကတော့ ကျုပ်က လျှပ်စစ်အပူပေး ကိရိယာတစ်ခု ဘယ်လိုအလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ရှင်းပြနေတုန်း အဂ္ဂနစ္စဟာ အိပ်ပျော်သွားတယ်။ သူ့ဆီက ဟောက်

သံကြားတော့မှ သူ့ကိုနှိုးရတယ်။ "မင်းဘာပြုလို့ အိပ်ပျော်သွားရတာလဲ၊ ကိုယ်ပြောနေတာ ပျင်းစရာကောင်းလို့ လား"လို့ မေးတော့ သူက ကပျာ ကယာ ပြန်ဖြေတယ်။ "မဟုတ်ပါဘူး၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ မနေ့ညက အိပ်ရေး မဝလို့ ပါ"တဲ့ ။

သာမန်အားဖြင့် လင်ယောက်ျားတွေဟာ သူတို့ ရဲ့ အလုပ်ဌာနတွေ ဆိုင်တွေနဲ့ အလုပ်များ နေကြတာချည်းပဲ။ အလုပ်ကိစ္စတွေကို အကြောင်းပြုပြီး အပြင်ထွက်ကြ၊ လည်ကြပတ်ကြနဲ့ ။ သူတို့ မိန်းမတွေရဲ့ အနားမှာ အချိန်ကြာကြာ နေရတယ်လို့ ကို မရှိဘူး။ ကျုပ်ကျတော့ အဲသလို မဟုတ်ဘူး ။ အဂ္ဂနစ္စရဲ့ အနားမှာ ကျုပ်ဟာ အမြဲတမ်း ရှိနေတယ်။ သူချက်ပြုတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ တောင် သူ့အနားမှာ ကျုပ်ရှိတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အချက်အပြုတ်မှာ ဝါသနာပါတယ် မဟုတ်လား။ ကျုပ်ဟာ ခါးစည်းအဝတ်ကို ဝတ်ပြီး သူနဲ့ အတူတွဲပြီး ချက်ပြုတ်နေတာများ တယ်။

အာလူးတွေ အခွံနွာတယ်။ ပဲသီးတောင့်တွေ လှီးတယ်။ ဟင်းလျာကို ပြင်တယ်။ ဟင်းအိုးကို စောင့်ကြည့်တယ်။ ကြော်စရာရှိတာကို ကြော်တယ်။ အဲသလို ကူညီပြီး လုပ်ကိုင်ပေးနေတာတွေက များ လွန်းလာတော့ သူက "ကဲပါ ရှင်ပဲ လုပ်လိုက်ပါတော့။ ကျွန်မ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်လို့ အိပ်ရာထဲ ခဏ လှဲနေချင်တယ်"လို့ ပြောပြီး မီးဖိုချောင်ထဲက ထွက်ထွက်သွားလေ့ရှိတယ်။

အဲဒီနောက်မှာ တော့ ချက်ရေးပြုတ်ရေးကိစ္စက ကျုပ်ရဲ့ တာဝန် ဖြစ်လာတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျုပ်ဟာ ဟင်းချက်နည်းစာအုပ် တစ်အုပ်ဘေးမှာ ချပြီး ဟင်းအသစ်အဆန်းတွေ ချက်နေတတ်တယ်။ ကျုပ်ဘယ်လိုပဲ ကောင်းအောင်ချက်ချက် အဂ္ဂနစ္စဟာ သိပ်ပြီးမစားနိုင်ဘူး။ တစ်ခါ

မှာ တော့ သူက ကျုပ်ကို ပြောင်သလို နောက်သလိုနဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောဖူးတယ်။ "ရှင်ယောက်ျားဖြစ်လာတာ မှားတယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ မွေးလာဖို့ ကောင်းတာ"တဲ့ ။

စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင် သူပြောတာဟာ မှန်တယ်လို့ ကျုပ်ဝန်ခံရမှာပဲ။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ကျုပ်လုပ်နေတာတွေက အချက်အပြုတ်တင် မကတော့ဘူး။ အဝတ်တွေလျှော်တယ်။ မီးပူတိုက်တယ်။ အင်္ကျီ အစုတ်အပြဲတွေကို ဖာတယ်။ ထေးတယ်။ တစ်ခါတလေ အချိန်အားရရင် လက်ကိုင်ပဝါတွေမှာ ဇာပန်းလေးတွေ ထိုးလိုက်သေးတယ်။ သူ့အနားက တစ်ဖဝါးမှ မခွာဘူးဆိုတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောရမယ်ဆိုရင်လည်း တစ်မျိုးပါပဲဗျာ။ သူ့ဆီကို မိန်းမသူငယ်ချင်းတွေ အလည်လာတဲ့ အခါ သူ့အမေ အလည်လာတဲ့ အခါမျိုးတွေမှာ လည်း ကျုပ်က သူ့အနားက မခွာဘူးဗျာ။

တစ်ခါမှာ တော့ သူ့ခေါင်းထဲကို ဘယ်လိုစိတ်ကူးမျိုးတွေ ဝင်လာသလဲ မသိဘူး။ အင်္ဂလိပ်စကား သင်ချင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်က သူ့အနားက မခွာချင်တာနဲ့ ကျုပ်ပါရောပြီး အင်္ဂလိပ်စကားပြော သင်တန်းတက်လိုက်တယ်။ ကျုပ်အဖြစ်က ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ တစ်ခါတုန်းက သူနဲ့ ကျုပ် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ စားသောက်နေကြတော့ သူက ကျုပ်အနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေး ပြောတယ်။ "ရှုရှုပေါက်ချင်တယ်"တဲ့ ။ ကျုပ်က သူ့ကို အိမ်သာဘက် လိုက်ပို့တယ်။ အိမ်သာဝရောက်တော့ တံခါးစောင့်က ကျုပ်ကို ဖမ်းဆွဲထားတယ်။ "အမျိုးသမီးအိမ်သာထဲကို ယောက်ျားတွေ မဝင်ရဘူး"တဲ့ ။

ဒီအဖြစ်တွေကို စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါမှာ အဂ္ဂနစ္စဟာ ကျုပ်ကိုထားပြီး ထွက်သွားဖို့ မသင့်တာ အမှန်ပဲ။ အဲဒါဘာပြုလို့ ထွက်

သွားတာလဲ။ ကျုပ်စဉ်းစားနေတုန်းမှာ ပဲ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်အဖေရဲ့ ဆိုင်ကို ရောက်သွားတယ်။ ကျုပ်အဖေက အသက်သိပ်မကြီးသေးဘူး။ ဆံပင်ကနက်နက်၊ မုတ်ဆိတ်မွေးက နက်နက်၊ ကျက်သရေရှိတုန်းပဲ။ အဖေဟာ စကားပြောတဲ့ အခါမှာ လည်း သိပ်ပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့တယ်။ အပြုအမူကျတော့လည်း ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာပဲ။

ကျုပ်ရောက်သွားတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ အဖေဟာ စားပွဲမှာ ထိုင်ပြီး စာရင်းတွက်နေတယ်။ ကျုပ်က "အဖေ အဂ္ဂနစ္စကတော့ ကျုပ်ကို စွန့်သွားပြီ" လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဖေက ကျုပ်ကို မော့ကြည့်တယ်။ "ငါစိတ်မကောင်းပါဘူးကွာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ"လို့ ပြန်မေးတယ်။

ကျုပ်က အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ် ပြောပြတယ်။ စကားကို အဆုံးသတ်တဲ့ အခါမှာ တော့ "ကျွန်တော်သိချင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သူဘာပြုလို့ ကျွန်တော့်ကိုပစ်ပြီး ထွက်ပြေးရတာလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ"လို့ ပြောလိုက်တယ်။

အဖေက အံ့အားသင့်နေတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကျုပ်ကို ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ "မင်းအဲဒီအချက်ကို မသိဘူးလား"လို့ ပြန်မေးတယ်။

"မသိဘူးအဖေ"

အဖေဟာ အချိန်အတော်ကြာ ငြိမ်ဆိတ်နေတယ်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချတယ်။ "ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး အယ်လ်ဖရက်ဒိုရယ်၊ မင်းကို ဘာပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ မင်းဟာ ငါ့သားပါ၊ မင်းကိုငါ ပြုစုပျိုးထောင်လာတာပါ၊ ငါမင်းကို ချစ်လည်း ချစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုဟာက မင်းမယားဆိုတော့ မင်းရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပါ"လို့ ပြောတယ်။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူဘာပြုလို့ အခုလို ထွက်ခွာတာလဲ"

က်သွားရတာလဲ"

အဖေက ခေါင်းယမ်းတယ်။ "ငါသာ မင်းနေရာမှာ ဆိုရင် ဒီကိစ္စမှာ သိပ်ပြီး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မစဉ်းစားတော့ဘူး"လို့ ပြောတယ်။ "ဒီကိစ္စကို မေ့ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ဘာကြောင့် ဆိုတာ သိလာလို့ လည်း အကြောင်းထူးလာမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး"

"မဟုတ်ဘူး အဖေ၊ ကျွန်တော့်အဖို့ တော့ သိမှ ဖြစ်မယ်"

အဲဒီအခိုက်မှာ ပဲ ပစ္စည်းဝယ်မယ့် ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာတယ်။ အဖေက ထိုင်နေရာက ထရပ်ပြီး "နောက်တစ်ခေါက် လာခဲ့ဦးပေါ့ကွာ၊ အဲဒီအခါကျမှ ဆက်ပြောကြတာပေါ့၊ အခုတော့ အဖေအလုပ်များ နေတယ်"လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်နားလည်သွားပြီ။ အဖေဆီက ဘာတစ်ခုမှ ရနိုင်စရာ အခြေအနေ မရှိဘူး။ ကျုပ် ချက်ချင်းပဲ ဆိုင်ထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

အဂ္ဂနန္ဒရဲ့ အမေအိမ်ဟာ အဖေဆိုင်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ ကော်ဆိုဗီတိုရီယို ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရှိတယ်။ အဂ္ဂနန္ဒ ဘာကြောင့် အိမ်က ထွက်သွားသလဲဆိုတဲ့ အချက်ကို အဖြေပေးနိုင်တဲ့ လူဟာ အဂ္ဂနန္ဒ တစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါကြောင့် မို့ ကျုပ်သူ့အမေအိမ်ကို လိုက်သွားတယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်လို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်မိတော့ သူ့အမေ ဝင်လာတာ တွေ့ရတယ်။

သူ့အမေကလည်း ဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ပဲ။ ကျုပ်နဲ့ ကမျက်နှာကြော သိပ်မတည့်ဘူး။ ဆေးဆိုးထားတဲ့ ဆံပင်နက်နက်၊ ဆေးဆိုးထားတဲ့ နီရဲရဲ ပါးနှစ်ဖက်နဲ့ သူ့အပြုံးဟာ စိတ်ပျက်စရာ တော်တော် ကောင်းတယ်။ ကျုပ်ကိုမြင်တော့ သူက "ဪ အယ်လ်ဖရက်ဒိုပါလား၊ မင်းဘာလာလုပ်တာလဲ"လို့ မေးတယ်။

"ကျွန်တော် ဘာကြောင့် လာတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်ဗျာ"လို့ ကျုပ်ကပြန်ဖြေတယ်။ "အဂ္ဂနစ္စ အိမ်ကထွက်သွားတယ်ဗျ"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ သူဒီမှာ ရှိနေတယ်" လို့ အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ပြောတယ်။ "အေးကွယ့် ဒီကိစ္စမျိုးဟာ ခက်သားကလား၊ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေပဲ"

"ခင်ဗျားပေးတဲ့ အဖြေက ဒါပဲလား"

သူက ကျုပ်ကိုကြည့်ပြီး အချိန်တော်တော်ကြာ ငြိမ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုမေးတယ်။ "ဒီကိစ္စကို မင်းအဖေနဲ့ အမေဆီသွားပြီး ပြောမပြဘူးလား"တဲ့ ။

"ပြောပြီးပြီ၊ ကျွန်တော့်အဖေကို အားလုံးပြောလိုက်တယ်"

"သူက မင်းကိုဘာပြောလဲ"

သူ့စိတ်ထဲမှာ အောင့်သီးအောင့်သက် ဖြစ်သွားတယ်။ ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကို ဘာပဲပြောပြော သူနဲ့ ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့ ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ကိုထိန်းပြီး "ကျုပ်အဖေ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိသားပဲဗျာ၊ ဒီကိစ္စမှာ သိပ်ပြီး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မတွေးပါနဲ့ ကွာလို့ ပြောလိုက်တယ်"

"အင်း သူပြောတာ မှန်သားပဲကွဲ့၊ သိပ်ပြီး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် တွေးမနေပါနဲ့ ကွယ်"

ကျုပ်ဒေါသဖြစ်လာတယ်။

"သူက ကျုပ်ကို ဘာပြုလို့ အခုလိုထားပြီး ထွက်သွားရတာလဲ၊ ကျုပ်က သူ့ကို ဘာလုပ်လို့ တုံး၊ ခင်ဗျားကရော ကျုပ်ကို ဘာပြုလို့ ရှင်းမပြရတာလဲ"

ကျုပ်ပြောချင်နေတာတွေကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောနေတုန်းမှာ ပဲ ကျုပ်မျက်လုံးဟာ စားပွဲပေါ်ကို ရောက်သွားတယ်။ စားပွဲပေါ်မှာ စားပွဲခင်းတစ်ခု ခင်းထားတယ်။ စားပွဲခင်းပေါ်မှာ တော့ ကြွေပန်းအိုးကြီး တစ်လုံးရှိတယ်။ ပန်းအိုးထဲမှာ တော့ ဇော်မွှားပန်းတွေ စိုက်ထားတဲ့ ပန်းအိုးတစ်လုံး ရှိတယ်။ ပန်းအိုးဟာ ဘေးတစ်ဖက်ကို ငိုက်ကျနေတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်မိမှန်း မသိဘူး။ ယောက္ခမကြီးက ကျုပ်ကို ပြီးပြီး ကြည့်နေခိုက်မှာ ပဲ ပန်းအိုးကို နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ပြန်ထောင်ပေးလိုက်မိတယ်။

"အေးကွယ် ပန်းအိုးက သူ့နေရာသူ ပြန်ရောက်သွားပြီ။ ငါဖြင့် သတိတောင် မထားခဲ့မိဘူး၊ မင်းကတော့ ချက်ချင်းမြင်တယ်နော်၊ ကောင်းပါလေ့ကွယ်။ ကဲ ... ကဲ မင်းလည်း သွားပေဦးတော့"လို့ အဘွားကြီးကပြောတယ်။ သူက ထိုင်ရာက ထလိုက်တော့ ကျုပ်လည်း ထရတော့တာပေါ့။ ကျုပ်က အဂ္ဂနစ္စနဲ့ တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရမယ်မထင်ဘူး။ ပြီးတော့လည်း သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တွေ့ရင် ဒေါသတွေ ဘာတွေဖြစ်ပြီး ရန်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ရတယ်။ ကျုပ် ချက်ချင်းပဲ အိမ်ထဲက ပြန်ထွက်လာခဲ့တယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး ကျုပ်ဟာ ကျုပ်မိန်းမကို မမြင်ရမတွေ့ရတော့ဘူး။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် သူပြန်လာမှာ ပဲလို့ စိတ်ထဲက ထင်မိတယ်။ တကယ်လို့ သူပြန်လာမယ် ဆိုရင်လည်း သူဘာကြောင့် ကျုပ်ကိုပစ်ပြီး ထွက်သွားရတာလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျုပ်ကျေနပ်လောက်အောင် ရှင်းမပြလို့ ကတော့ အိမ်ရိပ်ကိုတောင် မနင်းရဘူးလို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။

နွေစိတ်ရူး

နွေရာသီ ရောက် လာပြီဆိုရင် ကျုပ်ရင်ထဲမှာ အိမ်ကထွက်ပြေးချင် တဲ့ စိတ်ဟာ အမြဲတမ်း ပေါ်လာတတ်တယ်။ အသက်အရွယ် ငယ်နေ သေးတာက တစ်ကြောင်း၊ အိမ်ထောင်သည် ဘဝ ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် လင်တစ်ယောက်အဖြစ်၊ ဖခင်တစ်ယောက်အဖြစ် အံဝ င်ခွင့်ကျဖြစ်အောင် မနေတတ်သေးတာလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ဖြစ် ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ ။

နွေရာသီ ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ လူချမ်းသာတွေ အတွက်ကတော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိပါဘူး။ မနက်ပိုင်းဆိုရင် ပြတင်းပေါက်တွေကို ပိတ် ထား၊ ညပိုင်းကျတော့ ပြန်ဖွင့် ...။ ပြတင်းပေါက်တွေက တစ်ဆင့် ဝင် လာနေတဲ့ အေးမြမြလေက တဖြူးဖြူး ...။ ကျောက်သား သမံတလင်း ပေါ်မှာ ခင်းကျင်းထားတဲ့ ပရိဘောဂ ပစ္စည်းတွေက ခပ်မှိုန့်မှိုန့် မီးရောင် အောက်မှာ တလက်လက်။ အရာဝတ္ထုပစ္စည်းတိုင်းဟာ သူ့နေရာနဲ့ သူ၊ အားလုံးနေသားတကျပဲ။ သန့်စင်ဝင်းလက်နေတာပဲ။ တစ်အိမ်လုံးဟာ တိတ်ဆိတ်အေးမြနေတာပဲ။

တကယ်လို့ ရေငတ်တယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။ အိမ်စေတစ်ယောက်က အ င်မတန် အရသာထူးတဲ့ ရေခဲစိမ် အအေးတစ်ခွက်ကို လင်ပန်းလှလှက လေးနဲ့ ထည့်ပြီး လာပို့မယ်။ အအေးကလည်း လိမ္မော်ရည်၊ ဘာလီရည်၊ သံပရာရည် တစ်ခုခု ဖြစ်မှာ ပေါ့။ လင်ပန်းထဲမှာ ရေခဲတုံးလေးတွေ ထ

ည့်ထားတဲ့ ခွက်တစ်ခွက်လည်း ပါပေမပေါ့။ အအေးဖန်ခွက်ထဲ ဇွန်းထည့်ပြီး မွှေနေလို့ ထွက်လာတဲ့ အသံကလည်း သာယာနေမှာ သေချာပါတယ်။

အင်း ... ဒါပေမဲ့ ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ အိမ်တွေမှာ တော့ အခြေအနေက ပြောင်းပြန်ဇောက်ထိုးပါဗျာ။ နွေရာသီရောက်လို့ နေပူလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အပူရှိန်ဟာ သေးသေးကျဉ်းကျဉ်း အခန်းလေးထဲကို အတင်းအဓမ္မ တိုးဝင်လာတာပါပဲ။ ရေငတ်လို့ ရေသောက်ချင် လာပြီဆိုရင် ရေကတော့ ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မီးဖိုချောင်ဘုံဘိုင်က ထွက်လာတဲ့ ရေဟာ ရေပူကြီး။ ပူလွန်းလို့ လုံးဝအရသာမရှိတဲ့ ဟင်းချိုရည်နဲ့ တူနေတယ်။

အတွင်းဘက်မှာ ကလည်း ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းမရှိတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားလို့ တောင် မရဘူး။ စားပွဲကုလားထိုင်တွေ၊ အဝတ်တွေ၊ အိမ်သုံးပစ္စည်းတွေနဲ့ မီးဖိုချောင်သုံး ပစ္စည်းတွေဟာ တစ်ခုပေါ်တစ်ခု ထပ်ထားသလိုဖြစ်ပြီး ရှုပ်ပွနေတာပဲ။ အခန်းထဲက လူတိုင်းဟာ ရုပ်အင်္ကျီ လက်မောင်းတွေကို လိပ်တင်ထားကြရတယ်။ ရုပ်အင်္ကျီတွေကလည်း ချွေးတွေတစ်စုံနဲ့ နံစော်နေတာပဲ။ တကယ်လို့ များ ပြတင်းပေါက်တွေကို သွားပိတ်လိုက်ရင် တစ်ခန်းလုံး မွန်းကျပ်သွားတာပဲ။ ညပိုင်းလေဟာ လူခြောက်ယောက်အိပ်ရတဲ့ အခန်းထဲကို လုံးဝ ဝင်မလာနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အသက်တောင် ရှူလို့ မဝနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

တကယ်လို့ ဖွင့်လိုက်ပြန်တော့လည်း အပြင်ကနေရောင်ဟာ အထဲကို အတင်းတိုးဝင်လာတယ်။ လူအားလုံး နေပူစာထွက်လို့နေသလို ဖြစ်ကြရတယ်။ လမ်းမပေါ် ထွက်ရပ်နေသလိုမျိုး ကြုံရတယ်။ အပူငွေ့နဲ့

အတူ ချွေးနံ့တွေ၊ ဖုန်နံ့တွေ၊ တခြားအနံ့ဆိုးတွေဟာ တစ်ခန်းလုံးမှာ ပျံ့နှံ့နေတတ်တယ်။ အပူဒဏ်ကို သိပ်ပြီး ခံနေရတဲ့ အခါမှာ လူတွေဟာ လည်း တစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်။ သူတို့ ရဲ့ စရိုက်ဟာ စိတ်တိုတယ်။ ဒေါသကြီးတယ်။ ရန်လိုလာတယ်။ ထစ်ခနဲဆိုရင် ရန်ဖြစ်ဖို့ ဝန်မလေးကြဘူး။ လူချမ်းသာ တစ်ယောက်အဖို့ ကတော့ တစ်နေရာမှာ ပူလာရင် တခြားအခန်းတွေထဲ ဝင်ပြီး နေလို့ ရတယ်။ ဆင်းရဲသားတွေ အဖို့ ကတော့ တစ်ခန်းတည်းမှာ ပဲ စုပြုံတိုးဝှေ့ပြီး နေကြရတာ။ ငါးသေတ္တာဘူးထဲက ငါးတွေနဲ့ ဘာမှ မထူးဘူး။ အိုးခွက်တွေ၊ ဖန်ခွက်တွေ၊ အဝတ်ပုံတွေကြားမှာ နေချင်နေ၊ မနေနိုင်ရင် လမ်းပေါ်ထွက် အဲဒါပဲ။

နေအလွန်ပူပြင်းတဲ့ နေ့ရက်တွေထဲက တစ်ရက်မှာ ပေါ့။ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ရန်ဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ စွပ်ပြုတ်က အရမ်း နည်းနေရုံ မကဘူး၊ ပူလွန်းလို့ သောက်တောင် မသောက်နိုင်ဘူး။ ပထမတော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ တင် ရန်ဖြစ်တာပါ။ အဲဒီကိစ္စမှာ ဟိုအကောင် ကျုပ်ယောက်ဖက ကျုပ်မိန်းမဘက်က ဝင်ပြောတယ်။

ကျုပ်ရဲ့ အမြင်ကတော့ ကျုပ်ယောက်ဖအနေနဲ့ အဲသလို လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ဒီအကောင် အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်လို့ ကျုပ်ရဲ့ လုပ်စာကို မှီစားနေတာ ကြာလှပြီ။ ဒီကြားထဲမှာ ကျုပ်ယောက်ဖရဲ့ မိန်းမက ကျုပ်ဘက်က ဝင်ပါပြီး ကျုပ်ကို ကာကွယ်ပေးတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီကောင်မနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဆက်ပြီး ရန်ဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ဒီကောင်မ ကျုပ်ကို ပြီတီတီ၊ ညှုတ်တုတ် လုပ်နေတာကြာပြီ။ အခုလို ကျုပ်ဘက်က ဝင်ပါတာဟာ မရိုးသားတဲ့ စိတ်နဲ့ လုပ်တာမို့ ကျုပ်က စက်ဆုပ်တယ်။

သူနဲ့ ရန်ဖြစ်နေတုန်းမှာ ပဲ အမေက ကျုပ်ကို ဒေါသမကြီးဖို့ ဝင်ပြီး ဖျောင်းဖျတယ်။ ကျုပ်ကလည်း အမေပြောခါမှ ပိုပြီး ဒေါသကြီးလာ

တော့ အမေနဲ့ ဆက်ပြီး စကားများ တယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဖေနဲ့ ပါ ဆက်ပြီးရန်ဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ကျုပ်နဲ့ အမေ စကားများ နေကြတုန်းမှာ သူက သူ့အစာစားတာ အေးအေးဆေးဆေး စားစမ်းပါရစေလို့ ဝင်ပြောတာကိုးဗျ။ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်ဟာ ကလေး မကလေးနဲ့ ပါ ဒေါသဖြစ်ရတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ သူက ငိုနေ လို့ ...။

ကျုပ်ဟာ ဒေါသကို မထိန်းနိုင်တော့ဘူး။ ထိုင်နေရာက ပြုန်းခနဲ ခုန် ထလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဂျက်ကက်အင်္ကျီကို ယူဝတ်လို က်တယ်။ ပြီးတော့ "အားလုံးကို ကျုပ်ပြောမယ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့ အား လုံးကို စိတ်ကုန်သွားပြီသိလား၊ ကျုပ်ဆောင်းဝင်ချိန် အောက်တိုဘာလ ကျမှ ပြန်လာခဲ့တော့မယ်၊ ဒီကြားထဲ ကျုပ်ကို မမျှော်လင့်နဲ့ တော့"လို့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ ပြောပြီး အိမ်က ထွက်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်မိန်းမက ကျုပ် ကို တကြော်ကြော်ခေါ်ပြီး နောက်က ပြေးလိုက်လာတယ်။ ကျုပ်ကြိုက် တတ်တဲ့ အစားတစ်ခု လုပ်ထားပါတယ်။ ပြန်လာခဲ့ပါတဲ့ ။ ကျုပ်က "နင့် ဘာသာ နင်စား ငါမစားဘူး"လို့ ပြန်အော်ပြီး လမ်းပေါ်ကို ထွက်လာခဲ့ တယ်။

ကျုပ်တို့ နေတာက ဩစတီယင်စီ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဗျ။ ကျုပ်ဟာ လမ်းမကို ဖြတ်ကူးပြီး မြစ်ကူးသံတံတားဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အချိန်က နေ့ခင်းပိုင်း နှစ်နာရီဆိုတော့ အသားကုန်ပူတဲ့ အချိန်ပေါ့ဗျာ။ တံတားပေါ်ရောက်တော့ ကျုပ်ဟာ တံတားသံပေါင်ကို မှီပြီး ရပ်နေမိတယ်။

တိုက်ဘာမြစ်ရေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နောက်ကျပြီး ရွံ့ရောင်ပေါက်နေတယ်။ ကျုပ်မျက်စိတွေဟာ ဟိုအဝေးက ဓာတ်ဆီချက်စက်ရုံကြီး

ကို မြင်နေရတယ်။ မီးလောင်လို့ ပျက်စီးသွားတဲ့ အဆောက်အဦကြီးဆိုတော့ ကြည့်ရတာ သိပ်ကို အကျည်းတန်တာပဲ။ ရေနံလှောင်တဲ့ ကန်တွေနဲ့ မျှော်စင်တွေဟာ ထီးထီးကြီး ရှိနေတုန်းပဲ။ ဓာတ်ဆီတင်တဲ့ ပိုက်လုံးကြီးတွေကလည်း အများကြီး ကျန်နေသေးတယ်။ ဒီအဆောက်အဦပျက်ကြီးဟာ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံးကို ရှေ့ကနေ ပိတ်ထားတယ်။

ကျုပ်ဟာ တံတားပေါ်မှာ အချိန်အတော်ကြာရပ်ပြီး တိုက်ဘာမြစ်ကို ငုံ့ကြည့်နေမိတယ်။ ဆိပ်ကမ်းမှာ ရပ်ထားတဲ့ ကုန်တင်လှေကြီးတွေကတော့ အများကြီးပဲ။ ဘိလပ်မြေအိတ်တွေ တင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းကို ကြည့်ပြီး ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကသိကအောက် ဖြစ်လာတယ်။ အော်အော်ပြီး ရယ်ချင်တဲ့ စိတ်ကလည်း အပြင်းအထန် ပေါ်လာနေတယ်။ ချောင်းသာသာလောက်ရှိတဲ့ ဒီနေရာကို သူတို့ က "ဆိပ်ကမ်း"လို့ ခေါ်နေကြတယ်။ သူတို့ က ဒီနေရာကို သင်္ဘောတွေ အများ အပြား ဆိုက်ထားတဲ့ ဂျီနီအာနဲ့ နေပယ်လ်မြို့ ဆိပ်ကမ်းတွေနဲ့ အတူတူပဲလို့ ထင်နေသလား မပြောတတ်ဘူး။

ကျုပ်အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီဆိပ်ကမ်းမြို့က ဝေးရာကို ထွက်ပြေးချင်တယ်။ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး ငါးကင်ကိုစားရင်း ပင်လယ်ပြင်ကို ကြည့်နေနိုင်တဲ့ ဖီယူမီစီနီ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့မှာ သွားနေချင်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ကျုပ်ဟာ အတွေးစကိုဖြတ်ပြီး တံတားပေါ်က ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ မြစ်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ရှိနေတဲ့ လွင်တီးခေါင်တောပိုင်းဒေသဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ ကျုပ်ဟာ ဒီတောပိုင်းဒေသနားမှာ ကပ်ပြီးနေခဲ့ပေမယ့် ဒီနေရာ ဒေသကို လုံးဝမရောက်ခဲ့ဖူးဘူး။ ပထမတော့ ကျုပ်ဟာ လယ်ကွင်းပြင်တွေကြားမှာ ရှိနေတဲ့ လမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလမ်းဆုံးတော့ လမ်းကြားလေး တစ်ခု တွေ့တယ်။ လမ်းက မြေလမ်းဗျ။

ဒီဘက်ရောက်တော့ လမ်းဘေးဝဲယာမှာ ချထားတဲ့ အမှိုက်ပုံကြီးတွေကို မြင်နေရတယ်။ တချို့အမှိုက်ပုံတွေက သိပ်ပြီးကြီးလွန်းတော့ တောင်ပူစာလေးတွေနဲ့ အတော်တူတာပဲ။ ရောမမြို့ထဲက ရှိရှိသမျှ အမှိုက်သရိုက်တွေဟာ ဒီနေရာမှာ လာပြီး စုပုံနေကြတယ် ထင်ပါရဲ့ ။ လယ်ကွင်းတွေပေါ်မှာ မြက်ပင်ဆိုလို့ တစ်ပင်မှ မရှိဘူး။ ပေရေညစ်ပတ်နေတဲ့ စက္ကူစုတ်တွေ၊ သံဘူးခွံတွေ၊ ပုပ်သိုးရိရွဲနေတဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ၊ အဝတ်စုတ်နဲ့ ဖိနပ်စုတ်တွေ။ အဲသလို အညစ်အကြေး အစုတ်အပြတ်တွေက လွဲပြီး ဘာမှ မရှိဘူး။ သစ်ပင်ဝါးပင်ဆိုလို့ လည်း တစ်ပင်မှ မရှိဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ ရှေ့ဆက်သွားချင်တဲ့ စိတ် ပျောက်သွားတယ်။ တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်းမှာ ပဲ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ချင်တဲ့ စိတ်ကလည်း မရှိဘူး။ ကျုပ်အဲသလို ဖြစ်နေတုန်းမှာ ရုတ်တရက် အသံတစ်သံ ကြားလိုက်ရတယ်။ အသံက ခွေးခေါ်သံလိုလို ဘာလိုလိုပဲဗျ။

အသံလာတဲ့ ဘက်ကို ကျုပ်ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်တယ်။ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမှ မတွေ့ရဘူး။ အမှန်တော့ ဒီနေရာဟာ ခွေးလေခွေးလွင့်တွေ လာပြီးနေသင့်တဲ့ နေရာတစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ ခွေးနဲ့ တူတာဆိုလို့ တစ်ကောင်မှ မရှိတော့ စဉ်းစားရခက်နေတယ်။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က ကျုပ်ကို ခေါ်နေတာများ လား။ ဒါကြောင့် မို့ အသံလာတဲ့ ဘက်ကို ကျုပ်လှည့်ကြည့်တယ်။

ကျုပ်မြင်နေရတဲ့ အမှိုက်ပုံကြီး တစ်ပုံရဲ့ နောက်မှာ သွပ်မိုးတဲလေးတစ်တဲ ရှိနေတယ်။ ဒီတဲကို ကျုပ်စောစောက မမြင်ခဲ့ဘူး။ တဲဝမှာတော့ အသက်ရှစ်နှစ်သမီးလောက်သာရှိတဲ့ ကလေးမလေး တစ်ယောက် ရပ်နေတယ်။ သူက ကျုပ်ကို လက်ယပ်ခေါ်နေတယ်။ ကျုပ် သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်တယ်။ ကလေးမလေးက အသားဖြူပေမယ့် တစ်မျက်နှာလုံး ပေရေညစ်ပတ်နေတယ်။ သူ့မျက်စိတွေအောက်မှာ လည်း ပန်း

ရောင်အကွက်ကလေးတွေ မြင်ရတယ်။ သူ့ဆံပင်က သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိဘူး။ တစ်ခေါင်းလုံး ဖရိုဖရဲနဲ့ ပွရှုပ်နေတာပဲ။ သူ့အဝတ်အစားကလည်း တစ်မျိုးပဲ။ အပေါက်လေးပေါက်ပါတဲ့ ရွက်ဖျင်စတစ်စကို ဝတ်ထားတာ။ အပေါက်နှစ်ပေါက်က သူ့လက်နှစ်ဖက်အတွက် ဖောက်ထားတာ။ ကျန်နှစ်ပေါက်ကတော့ သူ့ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ထိုးသွင်းဖို့ ဖောက်ထားတာပဲ။

သူက ကျုပ်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး "ဦးလေးက ဆရာဝန်လား"လို့ မေးတယ်။

"မဟုတ်ဘူး ကွ" လို့ ကျုပ်ကဖြေတယ်။ "မင်းဘာပြုလို့ မေးတာလဲ၊ ဆရာဝန်လိုနေလို့ လား"

"တကယ်လို့ ဦးလေးက ဆရာဝန်ဆိုရင် ကျွန်မအမေ ဖျားနေလို့ တဲထဲဝင်ပြီး ဆေးကုပေးပါ"

ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ဟာ ဆရာဝန်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး လို့ မပြောရက်ဘူး။ ဒါကြောင့် မို့ တဲထဲကို ဝင်လိုက်သွားတယ်။ ပထမတော့ ကျုပ်ဟာ အဝတ်ဟောင်းရောင်းတဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲကို ရောက်သွားသလားလို့ ထင်လိုက်မိတယ်။ မျက်နှာကြက်က ထုပ်တန်းတွေမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ အမျိုးကို စုံနေတာပဲ။ အင်္ကျီတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ၊ ခြေအိတ်တွေ၊ ရှူးဖိနပ်တွေ၊ အိုးတွေခွက်တွေနဲ့ လက်နှီးစုတ်တွေဗျ။ အဲဒါတွေကလွဲပြီး တဲထဲမှာ တခြားဘာပစ္စည်းမှ မရှိဘူး။

ကျုပ်ဟာ အဲဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ တိုးမိတိုက်မိမှာ စိုးလို့ ခေါင်းငုံ့ပြီး လျှောက်နေရတယ်။ ကလေးမလေးက နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောတဲ့ သူ့အမေကို လိုက်ရှာနေတာပါ။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ ကလေးမလေးက

တဲရဲ့ ထောင့်တစ်ထောင့်ထဲက အဝတ်စုတ်ပုံပေါ်မှာ လဲနေတဲ့ သူ့အမေကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ ကျုပ်အနားရောက်သွားတော့ အဝတ်စုတ်ပုံပေါ်ကနေပြီး ကျုပ်ကိုကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးတစ်လုံးကို မြင်ရတယ်။ ကျန်တဲ့ တစ်လုံးကတော့ ဆံပင်ဖြူ ဖုံးနေလို့ မမြင်ရဘူး။

အမျိုးသမီးရဲ့ ပုံပန်းကိုကြည့်ပြီး ကျုပ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပါတယ်။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ရင် အဘွားအိုတစ်ယောက်လို့ ထင်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ သူဟာ အသက်ငယ်ငယ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ကျုပ်ကိုမြင်တော့ ချက်ချင်းပဲ သူက "ကျွန်မတို့ ပြန်တွေ့ကြရပြီနော်" လို့ ပြောပါတယ်။

ကလေးမလေးက ရယ်စရာ အလွန်ကောင်းမယ့် ပြကွက်တစ်ခုကို မြင်ရတော့မယ့် အတိုင်းပဲ အော်ရယ်တယ်။ ပြီးတော့ မြေကြီးပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ဘူးခွံတွေနဲ့ ကစားနေတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဟိုအမျိုးသမီးကို ကြည့်ပြီး "အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို မသိဘူး" လို့ ပြောလိုက်တယ်။ "ခင်ဗျား အခုဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဟိုကလေးမလေးက ခင်ဗျားရဲ့ သမီးလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မသမီးပဲ"လို့ သူက ပြန်ပြောတယ်။ "သူဟာ ရှင့်ရဲ့ သမီးပါ"တဲ့ ။

ကလေးမလေးက နောက်တစ်ကြိမ် ရယ်ပြန်ပါတယ်။ ပြက်လုံးကောင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလို့ ရယ်တာမျိုးပါ။ ကျုပ်ကတော့ "အေးပေါ့လေ၊ သူဟာ ကျွန်တော့်သမီး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေမပေါ့၊ တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးလည်း ဖြစ်ချင်ရင် ဖြစ်နိုင်တာပဲ"လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

"လုံးဝ မဟုတ်ဘူး"လို့ အမျိုးသမီးက ပြန်ပြောပြီး လဲနေရာက ထ

တယ်။ ကျုပ်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး "သူဟာ ရှင်သမီးမှ ရှင်သမီးအစစ်၊ ရှင်ဟာ လူပျင်း၊ လူလေလူလွင့်၊ လူပေါ်ကြော့၊ တာဝန်မဲ့တဲ့ လူ၊ ရှင်ဟာ အဲသလို လူစား"တဲ့ ။

အဲသလို ကျုပ်ကိုပုတ်ခတ်ပြီးပြောနေတဲ့ စကားတွေကြားတော့ ကလေးမလေးက အော်ရယ်တယ်။ ဒီစကားမျိုးတွေကို သေချာပေါက်ကြားရလိမ့်မယ်လို့ စောစောကတည်းက မျှော်လင့်ထားဟန်တူပါရဲ့ ။ ကျုပ်က စိတ်နည်းနည်းတိုသွားတယ်။ "ခင်ဗျား စကားပြောတာ သတိထားပြောပါ၊ ကျုပ်ခင်ဗျားကို လုံးဝ မသိခဲ့ဘူးလို့ ပြောထားခဲ့ပြီးပြီ"

"ဟား ... ဟား... ဟား ... ရှင်က ကျွန်မကို မသိဘူးတဲ့ ။ ရှင်ကျွန်မကို မသိဘဲနဲ့ ကျွန်မအိမ်ကိုတော့ ရောက်လာတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာရတာလဲ၊ ဒီအိမ်လာတဲ့ လမ်းကို ရှင်ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိရတာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး"

"ရှင်ဟာ သတ္တိလည်း မရှိဘူး၊ တာဝန်လည်း မဲ့တယ်"လို့ ကလေးမလေးက သူ့အမေစကားကို သံယောင်လိုက်ပြီး ရေရွတ်နေတယ်။ အခုဆိုရင် ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးတွေနဲ့ စိုရွံ့နေတယ်။ ပူတာကလည်း တစ်ကြောင်း၊ စိတ်ရှုပ်တာကလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ချွေးတွေဟာ ပိုပြီး ထွက်လာနေတယ်။

အမျိုးသမီးကတော့ ကလေးမဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး "ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ ငါ့ကို လက်ဆွဲအိတ် ယူပေးစမ်း"လို့ ခိုင်းတယ်။ ကလေးမက ကစားနေရာက ထ လာပြီး အပေါ်ထုပ်တန်းမှာ ချိတ်ထားတဲ့ အနက်ရောင် ကတ္တီပါ လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်းယူပေးတယ်။ အိတ်က ဟောင်းလှပါပြီ ။ ပေါက်တဲ့ နေရာက ပေါက်ပြီး ပေရေညစ်ပတ်နေတဲ့ အိတ်ပါ။ အမျိုးသမီးဟာ အိတ်ကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အထဲက စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပါ

တယ်။

"ဒီမှာ လက်ထပ်စာချုပ် မြင်ရဲ့ လား၊ ယူပြီး ဖတ်ကြည့်စမ်း၊ အယ်လ် ဗီယာနဲ့ အာနက်စတို ရာပယ်လီလို့ ရေးထားတာ တွေ့လား၊ ရှင်ငြင်းချင် သေးလား အာနက်စတို ရာပယ်လီ"

ကျုပ်တော်တော်အံ့သြသွားတယ်။ အာနက်စတို ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ ကျုပ်နာမည်ပါ။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲလို့ တွေးနေမိတယ်။ "အာနက်စတို ဆိုတာကတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရာပယ်လီတော့ မဟုတ်ဘူး "လို့ ကျုပ်က ပြန်ပြောတယ်။

အမျိုးသမီးဟာ လှဲနေရာက ထရပ်လိုက်ပါတယ်။ ဆံပင်တွေဖြူပြီး သွားတွေ လုံးဝမရှိတော့ပေမယ့် အသက်ကတော့ငယ်သေးတာ အမှန်ပါ ပဲ။ သုံးဆယ်တောင်မှ ကျော်ဦးမယ် မထင်ပါဘူး။ သူဟာ ကျုပ်ဆီကို လျှောက် လာပြီး ကျုပ်ရှေ့မှာ ခါးထောက်ပြီး ရပ်နေတယ်။ "ဪ ရှင် ဟာ ရာပယ်လီ မဟုတ်ဘူး ဆိုပါတော့၊ ဟင်း ... ဟင်း ... ရှင်ဟာ ရာပယ်လီမှ ရာပယ်လီ အစစ်၊ ရှင်ရာပယ်လီ ဆိုတာကို ဘုရားသခင်ရှေ့မှာ ကျွန်မ ကျမ်းကျိန်ပြီး သစ္စာဆိုဝံ့တယ်"လို့ ဒေါသတကြီး ပြောတယ်။

"အင်း အခုမှ ပဲ ကျွန်တော်သဘောပေါက်တယ်"လို့ ကျုပ်ကပြန်ပြော တယ်။ "ခင်ဗျားဟာ နေမှ မကောင်းဘဲ၊ ပေါက်ကရတွေ ပြောနေမှာ ပေါ့ ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်သွားလိုက်ပါဦးမယ်"

"ခဏနေဦး"လို့ သူကလှမ်းတားတယ်။ ဒီအတွင်းမှာ ကလေးမလေး ဟာ ထိုင်ရာကထပြီး သိပ်ကို ပျော်ရွှင်မြူးထူးနေတဲ့ အမူအရာနဲ့ ကခုန် နေတယ်။ အမျိုးသမီးကတော့ သရော်သံနဲ့ "ဪ ... အာနက်စတို အာ နက်စတို၊ သူ့မယားကို စွန့်ပစ်ပြီး ဝေးရာကို ထွက်ပြေးသွားတဲ့ မဟာသူ ရဲကောင်းကြီး အာနက်စတိုရယ်၊ ရှင့်မျက်နှာကို မမြင်ရတာ တစ်နှစ်

တောင် ကြာခဲ့ပါပကောလား၊ ကျွန်မနဲ့ ဒီသတ္တဝါမလေး ရှင်ထွက်ပြေး
နေတဲ့ တစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဘယ်လိုနေထိုင်ပြီး ဘယ်လို စားသောက်နေရ
သလဲ ဆိုတာ ရှင်သိရဲ့ လား"လို့ ပြောနေတယ်။

"ဟာ အဲဒါတွေ ကျုပ်မသိဘူး"လို့ ကျုပ်က ခပ်ရိုင်းရိုင်းလေသံနဲ့
ပြန်ပြောတယ်။ "သိလည်း မသိချင်ဘူး၊ ကဲ ... ကျုပ်သွားမယ်"

"ဟဲ့ ကောင်မလေး၊ တို့ သားအမိ ဘယ်လိုနေရ စားရတယ်ဆိုတာ န
င့်အဖေကို ပြောပြလိုက်စမ်း"လို့ သူက ကလေးမဘက်လှည့်ပြီး အော်တ
ယ်။

"တောင်းစားနေရတယ်၊ တောင်းစားနေရတယ်"လို့ ကလေးမက သီ
ချင်းဆိုသလို အော်ပြောနေတယ်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရတော့မှာ ပဲ။ ကျုပ်စိတ်ဟာ အတော်ကြီးကို ဒု
က္ခရောက်နေပြီ။ ဒီတိုက်ဆိုင်မှုတွေ အားလုံးဟာ ကျုပ်စိတ်ကို
အများကြီး အနှောင့်အယှက်ပေးနေပြီ။ အာနက်စတို ဆိုတဲ့ နာမည်ရယ်၊
ကျုပ်အိမ်က ထွက်လာတာရယ်၊ ကျုပ်မှာ မိန်းမနဲ့ သမီးလေး တစ်ယော
က် ရှိတာရယ်၊ အဲဒီ တူညီမှုတွေဟာ သိပ်ကို ထူးဆန်းနေတယ်။

အမျိုးသမီးက ကျုပ်ချီတုံ့ချတုံ့ ဖြစ်နေတာကို ကြည့်ပြီး လှမ်းအော်တ
ယ်။ "မယားနဲ့ သားသမီးတွေကို စွန့်ပစ်ပြီး ထွက်ပြေးတဲ့ ယောက်ျားတွေ
ဟာ ဘာဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ ရှင်သိရဲ့ လား၊ သူတို့ ရောက်ရမယ့် နေ
ရာဟာ ထောင်ပဲရှိတယ်၊ နားလည်ရဲ့ လား လူယုတ်မာရဲ့ ၊ နင်သွားရမ
ယ့်နေရာဟာ ထောင်ပဲ"တဲ့ ။

ကျုပ်ရင်ထဲကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်တွေ ဝင်လာတယ်။ ကျုပ်ဟာ တဲ
တံခါးဘက်ကို အမြန်လျှောက်လာခဲ့တယ်။ တဲအပြင်ဘက်ကို ထွက်
တော့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ တဲဝကရပ်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ လူတ

စံယောက်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ဖျတ်ခနဲ ရပ်နေလိုက်မိတယ်။ ပိန်ပိန်လိုလို မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။ ဆင်းရဲပုံပေါ်ပေမယ့် ဝတ်စားထားတာက သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှိပါတယ်။ သူဟာ အံ့အားသင့်ပြီး ရပ်နေတဲ့ ကျုပ်ကို လှမ်းပြောတယ်။

"သူ့ကိုဂရုစိုက်မနေနဲ့ ၊ သူက သူတွေ့သမျှ ယောက်ျားတိုင်းကို သူ့ယောက်ျားလို့ စွဲနေတာ၊ ဟိုမျောက်မကလေးကလည်း အိမ်ရှေ့က ဖြတ်သွားတဲ့ လူတိုင်းကို အိမ်ထဲဝင်လာအောင် မရမနေ ခေါ်တာပဲ၊ သူက သက်သက်မဲ့ အပျော်လုပ်နေတာ၊ အေး ... နင်သတိထား၊ နောက်တစ်ခါ ငါနဲ့ တွေ့လို့ ကတော့ နာပြီသာ မှတ်ပေတော့၊ တော်တော်ကို ဆိုးရွားတဲ့ စုန်းမကလေး"

ချက်ချင်းပဲ အဲဒီမိန်းမဟာ လူမမာဘက်လှည့်ပြီး "ဒီမယ် အယ်လ်ဗီရာ၊ ဒီလူဟာ နင့်ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး " လို့ ပြောတယ်။ အယ်ဗီရာကလည်း ချက်ချင်းနားလည်သွားပုံ ပေါ်ပါတယ်။ တဲထောင့်က သူ့နေရာကို ပြန်သွားပြီး ထိုင်နေတယ်။ ဟိုမိန်းမကတော့ ကျုပ်နားကဖြတ်ပြီး မီးဖိုပေါ်က အိုးကို မွှေပေးနေတယ်။ "သူစားဖို့ အတွက် ကျွန်မကပဲ ဒိုင်ခံပြီး ရှာကျွေးနေရတာ"လို့ သူက ရှင်းပြတယ်။ "သူများ တကာရဲ့ ပေးစာကမ်းစာနဲ့ စားနေရတယ်လို့ ပြောတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ယောက်ျားထွက်ပြေးတယ် ဆိုတာကတော့ မမှန်ဘူး၊ သူ့ယောက်ျားက သေသွားပြီ"

ကျုပ်အနေနဲ့ အခြေအနေမှန်ကို နားလည်သွားပြီ။ အိတ်ဆောင်မှတ်စု စာအုပ်ထဲက လီယာငွေ တစ်ရာတန်တစ်ရွက်ထုတ်ပြီး ကလေးမလေးကို ပေးလိုက်တယ်။ ကလေးမလေးဟာ ကျုပ်ပေးတဲ့ ငွေကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူသွားပေမယ့် ကျေးဇူးတင်စကားတောင် မပြောဘူး။ အဲဒီနောက်မှာ

တော့ ကျုပ်ဟာ တဲထဲက ထွက် လာပြီး လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက် လာခဲ့တယ်။ ကွင်းပြင်ထဲက တဲထဲမှာ အချိန်တော်တော်ကြာ နေလာခဲ့ရ တဲ့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင်သွားတဲ့ အခါမှာ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း တစ်ခု အတွင်းကို ဝင်သွားရသလို ခံစားနေရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်ထဲမှာ က အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေ အသင့်အတင့် ရှိနေသေးတယ်။ ဟိုတဲထဲမှာ လို ခေါင်းပေါ်က ထုပ်တန်းတွေဟာ သံတွေရိုက်ပြီး ရှုပ်ပွနေအောင် ချိတ်ထားတာမျိုးတွေ မတွေ့ရဘူး။ ကျုပ်မိန်းမဟာ မီးဖိုခန်းထဲမှာ အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ကျုပ်ရောက်သွားတော့ ကျုပ်ကြိုက်တတ်တဲ့ ဟင်းတစ်ခွက်နဲ့ ပေါင်မုန့် ချကျွေးတယ်။ ။ ပန်းကန်တွေ ဇွန်းခက်ရင်းတွေနဲ့ အိုးခွက်တွေကို ဆေးကြောနေရာက နေပြီး ကျုပ်ရဲ့ အရိပ်အခြည်ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေတယ်။ စားသောက်အပြီးမှာ တော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်မိန်းမဆီ လျှောက်သွားပြီး သူ့ရဲ့ လည်ကုပ်ကို အသာအယာကလေး မွှေးမွှေးပေးလိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့ လင်မယားကြားမှာ ငြိမ်းချမ်းရေး ရသွားပြီဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်လေးတစ်ခုပေါ့။

အဲဒီနောက် ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့ ကျုပ်ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ကျုပ်မိန်းမသိသွားအောင် ပြောပြလိုက်တယ်။ တဲထဲက ကလေးမလေး အတွက် အဆင်ပြေသွားအောင် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးမယ်လို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အခုအခါမှာ တော့ ကျုပ်ကို အာနက်စတို ရာပယ်လီပါလို့ စွပ်စွဲခံရမှာ မကြောက်တော့ပါဘူး။

ဒါပေမဲ့လည်း ကျုပ်ပြောတဲ့ စကားကို ခင်ဗျားတို့ ယုံကြည်ပါ့မလား မပြောတတ်ဘူး။ ကျုပ် အဲဒီနေရာကို ပြန်သွားတဲ့ အခါမှာ တဲလည်း မတွေ့ရဘူး။ လူမမာမိန်းမနဲ့ သူ့သမီးလေးကိုလည်း မတွေ့ရဘူး။ သူတို့

အတွက် ချက်ပြုတ်ပေးနေတဲ့ ပိန်ခြောက်ခြောက် မိန်းမကိုလည်း မမြင်ရဘူး။

ကျုပ်အဲဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ တစ်နာရီကြာလောက် လျှောက်သွားနေသေးတယ်။ ပူပြင်းလှတဲ့ နေရောင်ရယ်၊ အမှိုက်ပုံတွေရယ်၊ အိုးစုတ် ခွက်စုတ် အစုတ်ပလုတ်တွေရယ်၊ အဲဒါတွေကလွဲလို့ တခြားဘာကိုမှ မတွေ့ရဘူး။ ကျုပ်ဟာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်ပြီး အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ရတယ်။

ကျုပ်ကတော့ ဒုတိယတစ်ခေါက် ပြန်အသွားမှာ လမ်းမှားတယ်လို့ ပဲထင်နေမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မိန်းမကတော့ ကျုပ်ထင်သလို မထင်ဘူး။ သူက ကျုပ်အနေနဲ့ သူ့ကို စွန့်ခွာပြီး ထွက်ပြေးတော့မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ခါမှ နောင်တတရားရပြီး ဒီဇာတ်လမ်းကို လုပ်ကြံဖန်တီးပြောတယ်လို့ ဆိုနေတာပဲ။

လူပြက်

အဲဒီနှစ်ဆောင်းရာသီမှာ ကျုပ်ဟာ တစ်နေရာရာမှာ အတည်တကျ နေထိုင်ပြီး လုပ်ကိုင်ရမယ့် အလုပ်တစ်ခုကို မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲသလိုလုပ်မယ့်အစား ဂီတာတစ်လက် လွယ်ပြီး သီချင်းဆိုတတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ အတူ စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ လှည့်လည်ဖြေဖျော်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မယ်လို့ စီစဉ်တယ်။ ကျုပ်သူငယ်ချင်းနာမည်က မိလိုနီတဲ့ ။ ရင်းနှီးခင်မင်နေကြတဲ့ လူတွေက သူ့ကို "ပါမောက္ခကြီး"လို့ နောက်ပြောင်ပြီး အမည်ပေးထားကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တစ်ချိန်တုန်းက မိလိုနီဟာ ဆွီဒင် အားကစားပညာကို သင်ကြားပေးနေတဲ့ ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့ ပါ။

မိလိုနီဟာ လူလုံးလူဖန် ခပ်ထွားထွားပါ။ အသက်ငါးဆယ်လောက်ရှိပြီ။ သူ့ပုံပန်းက ဝတ်ယံလို့ မပြောနိုင်ပေမယ့် အသားဆူဖြိုးပြီး ကြွဲခိုင်တောင့်တင်းပါတယ်။ ကြီးမားထွားကျိုင်းတဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာပိုင်ရှင်ဆိုတော့ သူထိုင်လိုက်ရင် သူ့ဖင်အောက် ရောက်သွားတဲ့ ကုလားထိုင်ဟာ "ကျွီခနဲ၊ ဖွီခနဲ"ထအော်တတ်ပါတယ်။

ကျုပ်ဟာ ဂီတာတီးရင် ကျုပ်စိတ်ကူးနဲ့ ကျုပ် ကောင်းမယ်ထင်သလို တီးတတ်တဲ့ ကောင်ပါ။ ဂီတာကိုတီးပြီးဆိုရင်လည်း တစ်ချက်ကလေးမှ မလှုပ်မရှားဘဲ အလေးအနက်ထားပြီး တီးတတ်ပါတယ်။ ဘာပြုလို့ လဲဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ လူပြက်တစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ့် အနုပ

ညာသည် စစ်စစ် တစ်ယောက်မို့ပါ။ လူပြက် လူရွှင်တော် အလုပ်ကို တော့ မိလိုနီက တာဝန်ယူပြီး လုပ်ပါတယ်။

မိလိုနီကတော့ ပွဲစပြီဟေ့ဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူ့လုပ်နေကျ ထုံးစံ အတိုင်း နံရံကို ကျောနဲ့ မှီရပ်လိုက်တယ်။ ခေါင်းပေါ်က ဦးထုပ်ဟောင်းကြီးကို သူ့မျက်စိတွေ ဖုံးလုန်းပါးအထိ ဆွဲချလိုက်တယ်။ သူ့ခါးပြတ်အင်္ကျီရဲ့ သိုင်းကြိုးတွေကို လက်မနှစ်ခုနဲ့ ထိုးကိုင်လိုက်တယ်။ သူ့ဖင်ဟာ ဘောင်းဘီရှည် ကျပ်ကျပ်ရဲ့ နောက်ဘက်ကို စုကော့ထွက်နေ တယ်။ အဲဒီပုံစံနဲ့ အပေါ်ကိုမော့ပြီး သီချင်းအော်ဆိုနေတဲ့ မိလိုနီဟာ လ မင်းကိုမော့ကြည့်ပြီး သီချင်းဟစ်နေတဲ့ အရက်မူးသမား တစ်ယောက်နဲ့ အတော်ကို တူတာပဲ။

အမှန်တော့ မိလိုနီဟာ သီချင်းဆိုပေမယ့် တကယ့် သီချင်းအဆိုသ မားတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ သူဟာ အ သံလည်း မရှိ၊ နားလည်း မပါတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သီချင်းအဆိုက သူ ပိုင်တဲ့ အလုပ် မဟုတ်ဘူး ပေါ့။ အဲဒီတော့ သူဟာ သီချင်းကို အော်ဆိုနေ ရာကနေပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ လူတွေရယ်ရအောင် လုပ်ပြနေတဲ့ လူရွှင် တော် တစ်ယောက် အဖြစ်ကို ကူးပြောင်းသွားတယ်။

မိလိုနီအနေနဲ့ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆိုနိုင်တဲ့ သီချင်းတွေက အလွမ်းသီချင်း တွေပါ။ ပုံမှန်အားဖြင့် ကျကျနန ဆိုနိုင်ရင် ကြားရတဲ့ သူတွေအားလုံး စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြီး မျက်ရည်တွေ ကျလာနိုင်လောက်တဲ့ နာမည်ကြီး သီချင်းတွေပါ။ ဒါပေမဲ့ မိလိုနီရဲ့ ပါးစပ်ထဲရောက်သွားတော့ အဲဒီသီချင်း တွေဟာ ရှင်သန်မှု မရှိတော့ဘူးဗျ။ မျက်ရည်ကျရမယ့်အစား ကြားရတဲ့ လူတွေက တဝါးဝါး တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်နေကြတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ မိလိုနီကိုယ်တိုင်က အဲဒီသီချင်းတွေကို ဆိုတဲ့ အခါမှာ ကြား

ရသူတွေ ရယ်ချင်လာအောင် ဘယ်အပိုဒ်ကျရင် ဘယ်လို ဆိုရမယ်ဆိုတာ သိနေသကိုးဗျ။

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဒီလူရဲ့ အဖြစ်ကို နားမလည်နိုင် ဖြစ်ရတာတော့ အမှန်ပဲ။ သူငယ်ငယ်တုန်းက မိန်းမတချို့က သူ့ကို အတော်ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဆက်ဆံခဲ့သလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ သူ့အကျင့်စရိုက်က တစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလူဟာ မိန်းမတွေနဲ့ အလှအပအရာမှန်သမျှကို လူရယ်စရာဖြစ်အောင် လုပ်ချင်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိနေလို့ ပါ။ အခု ကျုပ်နဲ့ တွဲပြီး အလုပ်လုပ်နေခိုက် မှာ လည်း သူဟာ လွမ်းစရာ ဆွေးစရာ အလွန်ကောင်းတဲ့ သီချင်းတွေကို အသံသေး အသံကြောင်နဲ့ ဖျက်ဖျက်ပြီး ဆိုသွားနေတာကို တွေ့ရတယ်။

အဲသလို အဖြစ်မျိုး တွေ့ရပြန်တော့လည်း ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ရက်သလိုလို ဖြစ်ရတယ်။ ကျုပ်က ဂီတာကို ကောင်းကောင်း တီးနေပေမယ့် ကျုပ်နဲ့ တွဲနေတဲ့ အဖော်က အဆိုတစ်ပိုင်း လူပြက်တစ်ပိုင်း ဖြစ်နေတော့ ရှက်စိတ်ဝင်မိတာပဲပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်မှတ်မိနေသေးတယ်။ မကြာသေးခင် အချိန်တစ်ချိန်တုန်းက ဒီသီချင်းတွေကို ကျုပ်တီးခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတဲ့ လူကလည်း တကယ့်အနုပညာရှင် စစ်စစ် အဆိုသမားတစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီတော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ဘူး။

အခုကျတော့ သီချင်းကောင်းတွေကို ကျုပ်က လက်စွမ်းပြပြီး တီးနေပေမယ့် အဖော်လုပ်တဲ့ အဆိုသမားက ဖျက်ဆိုနေတော့ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ။ ကျုပ်တို့ လုပ်နေတဲ့ လုပ်ရပ်ဟာ မသိမ်မွေ့ဘူး။ မယဉ်ကျေးဘူးဆိုတဲ့ သံသယက ဝင်နေတယ်။ စားသောက်ဆိုင်တွေရှိရာ လမ်းတွေထဲမှာ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် သွားနေကြတဲ့ ကျုပ်

တို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ဒီကိစ္စကို ပြောမိဆိုမိကြတယ်။

တစ်ကြိမ်မှာ ကျုပ်က "ခင်ဗျားကို စိတ်ထိခိုက် နာကြည်းအောင် မိန်းမတွေက ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့သလဲ"လို့ မေးမိတယ်။ ကျုပ်အဲသလို မေးမိတဲ့ အချိန်တုန်းက သူဟာ ခါတိုင်းလိုပဲ လူပြက်အဖြစ် အသုံးတော်ခံပြီးစ အချိန်တိုင်းမှာ ဖြစ်နေကျပုံစံအတိုင်း တွေတွေငေးငေးနဲ့ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားတွေးတောသလို ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ "ဟင် ငါ့ကိုလား"လို့ ရေရွတ်တယ်။ ပြီးတော့ "ငါ့ကို ဘာမှ မလုပ်ကြပါဘူး"လို့ ဖြေတယ်။ "ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒီမေးခွန်းမေးတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားဟာ မိန်းမတွေကို သရော်တဲ့ နေရာမှာ သိပ်ပြီးစိတ်ပါလက်ပါနဲ့ လုပ်နေတာ တွေ့တွေ့နေလို့ မေးမိတာပါ"လို့ ကျုပ်က ရှင်းပြလိုက်တယ်။

ကျုပ် သူနဲ့ တွဲပြီး အလုပ်လုပ်နေရတာဟာ ကျုပ်အတွက် ထိုက်သင့်သလောက် အကျိုးရှိနေလို့ သာပေါ့။ တကယ်လို့ အကျိုးသာ မရှိရင် သူ့ကို လမ်းခွဲထားခဲ့မှာ ပဲ။ တကယ်တော့ အဆိုကောင်းကောင်း ဆိုတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ တွဲရတာထက် သူနဲ့ တွဲသွားရတာ ငွေပိုရတာတော့ အမှန်ပဲ။ ကျုပ်တို့ ဟာ စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေဘက်ကို ခြေဦးမလှည့်ကြည့်ဘူး။ အများ ဆုံးသွားတာက လမ်းကြိုလမ်းကြားတွေထဲက ဈေးပေါပေါနဲ့ စားလို့ သောက်လို့ ရတဲ့ ဆိုင်ငယ်တွေပဲ။

အဲသလို ဆိုင်မျိုးတွေမှာ က ဈေးကလည်း ပေါတော့ လာတဲ့ လူများတယ်။ လူတန်းစားလည်း အတော်စုံတယ်။ ကျုပ်တို့ ဆိုင်ထဲဝင်သွားပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် "ဟာ ... ပါမောက္ခကြီးပါလား၊ ဟေ့ ... ပါမောက္ခကြီး လာတယ်ကွ" ဆိုတဲ့ အော်သံတွေကို ကြားရစမြဲပါ။ သူက

လည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ အမူအရာနဲ့ ခါးကလေးကို ညွတ်ပြီး "လူကြီးမင်းတို့ ကို ဖြေဖျော်ဖို့ ရောက်လာရပြန်ပါပြီခင်ဗျာ"လို့ ပြောင်နောက်နောက် လေသံနဲ့ ပြန်ပြောလေ့ရှိတယ်။ သူ့ရဲ့ အမူအရာနဲ့ လေသံကို မြင်ရကြားရတဲ့ လူတွေက ဝိုင်းပြီး ရယ်ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ ပဲ စားပွဲထိုးတွေဟာ အရက်ပုလင်းတွေ လာချကြ၊ စပါဂက်တီ ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်တွေ လာချကြနဲ့ အလုပ်များ လာကြပြီ။ လူတွေကလည်း စားကြသောက်ကြပြီ။ မီလိုနီကလည်း အသံသေးအသံကြောင်နဲ့ "တကယ့်ကို လှပတဲ့ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ပါ ခင်ဗျာ၊ ရိုဆီနာ တစ်ယောက် သူ့ရွာက ထွက်လာတဲ့ အခါမှာ လို့ အမည်ပေးထားပါတယ်။ ရိုဆီနာအဖြစ် အသုံးတော်ခံမှာ ကတော့ ကျွန်တော်ပါပဲ"လို့ ကြေညာလိုက်ပါတယ်။

ဆိုင်ထဲကလူတွေဟာ စပါဂက်တီ ခေါက်ဆွဲကြော်ကို ပါးစပ်တွေထဲ ထည့်ရင်းတန်းလန်း ဝါးရင်းမျိုရင်း တန်းလန်းကနေပြီး ပါမောက္ခရဲ့ ဟန်အမူအရာကို ကြည့်ကြတယ်။ သူသီဆိုမယ့် ရိုဆီနာရဲ့ အသံကို နားစွင့်ကြတယ်။ ဒီလူတွေအားလုံးဟာ အဆင့်အတန်း မနိမ့်ကြပါဘူး။ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ရှိပြီး အထက်တန်းကျကျ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လူတွေပါ။ အမျိုးသမီးတွေကလည်း ရွှေငွေ လက်ဝတ်ရတနာတွေ ဆင်ထားတယ်။ အဖိုးတန် သားမွေးအနွေးထည်တွေ ဝတ်ထားကြတယ်။

ပါမောက္ခကြီးရဲ့ လူပြက်အမူအရာကို ကြည့်ပြီး အချင်းချင်းစကားတွေ လှမ်းပြောနေကြတယ်။ "တကယ့်ကို တော်တဲ့ လူပါကွာ"တဲ့ ။ "ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဒီလူဟာ တော်တော်ကိုတော်တယ်"တဲ့ ။ "ဟေ့ ... ဟေ့ ... သိပ်ပြီးချီးမွမ်းမနေကြနဲ့ ဦး၊ သူကြားသွားရင် ဘဝင်မြင့်ပြီး ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်"တဲ့ ။ မီလိုနီကတော့ သီချင်းကိုဆိုရင်းက သီချင်းနဲ့ လိုက်မယ့်

အမူအရာတွေကို ရယ်စရာကောင်းအောင် လုပ်ပြနေတယ်။ သီချင်းဆိုနေတဲ့ အသံကလည်း အမျိုးမျိုး ပြောင်းသွားနေတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ သူ့ပါးစပ်ထဲက ဘာသံပါလို့ ခွဲခြားပြီးမသိနိုင်တဲ့ အသံတစ်သံလည်း ထွက်ထွက်လာတယ်။ ကျုပ်ပြောရင် ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး။ အဲဒီအသံကို အမျိုးသမီးတွေက သဘောကျလွန်းလို့ ထပ်ခါတလဲလဲ ပွဲတောင်းကြတယ်။

လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေလည်း မစဲဘူးဗျ။ အဲဒီချီးကျူးစကားသံတွေနဲ့ ဩဘာသံတွေကြောင့် မိလိုနီတစ်ယောက် သွေးနားထင်ရောက်သွားတယ် ဆိုတာကိုတော့ ဝန်ခံရမှာပဲ သူနေတာကတော့ သပ်ရပ် သန့်ရှင်းတဲ့ အခန်းလေးတစ်ခန်းမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ အခန်းက မှောင်မှောင်မည်းမည်းနဲ့ စိုစွတ်ထိုင်းမှိုင်းပါတယ်။ အမှန်တော့ သူနေတဲ့ အခန်းဟာ အမျိုးသမီး ဝတ်စုံတွေ ချုပ်တဲ့ လူရဲ့ အိမ်ထဲက အခန်းတစ်ခန်းပါ။ အလုပ်ရှိလို့ သူ့ကိုသွားခေါ်တဲ့ အခါတိုင်း ကျုပ်ဟာ အဲဒီအခန်းကို ရောက်သွားလေ့ ရှိပါတယ်။

ကျုပ်ရောက်သွားတဲ့ အခါမှာ လည်း အများအားဖြင့် သူဟာ မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး အမူအရာ အမျိုးမျိုးတွေ လေ့ကျင့်နေတာကို တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ တကယ့်ကို နာမည်ကျော်ကြားနေတဲ့ မင်းသားတစ်ယောက် လေ့ကျင့်နေသလို စနစ်တကျ လေ့ကျင့်နေတာပါ။ ကျုပ်ကတော့ သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သူလုပ်သမျှကို ကြည့်နေလေ့ ရှိပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း သူ့အမူအရာတွေကို ကြည့်ပြီး ဒီလူ စိတ်မှ နဲ့သေးရဲ့လားလို့ တွေးမိတတ်ပါတယ်။

တစ်ရက်မှာ တော့ ကျုပ်က "ခင်ဗျားအနေနဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ခုံခုံ ထည်ထည်နဲ့ လူတွေရဲ့ စိတ်ကို လှုပ်ရှားသွားစေမယ့် အမူအရာမျိုးတွေ

လုပ်ပြီဖို့ အချိန်ကျနေပြီ ထင်တယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ" လို့ ပြောမိတယ်။ အဲဒီတော့ သူက "မင်းဒီကိစ္စကို နားမလည်သေးပါဘူး ကွာ၊ လူတွေဟာ အစားစားကြတဲ့ အခါမှာ စိတ်ထိခိုက်လှုပ်ရှားမှုကို မလိုလားကြဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ သူတို့ ဟာ ရယ်မောနေချင်ကြတယ်" လို့ ပြန်ပြောတယ်။

အဲဒီနောက်မှာ တော့ မိလိုနီဟာ လက်ဆွဲသေတ္တာတစ်လုံးထဲမှာ မိန်းမ အဝတ်အစားတွေ ထည့်ပြီးယူလာတဲ့ အလေ့အထကို လုပ်လာတယ်။ ဆိုင်ထဲရောက်လို့ သီချင်းဆိုပြီဆိုရင် တစ်ခါတလေ ပိုပြီးရယ်ရအောင် မိန်းမလို ဝတ်တတ်တယ်။ မိန်းမလို ဝတ်တဲ့ နေရာမှာ တော့ တကယ့်ကို တော်ပါတယ်။ မိန်းမလိုဝတ်ပြီး ဟန်အမူအရာ လုပ်တဲ့ နေရာမှာ လည်း ရှာမှ ရှားပါပဲ။ အတိုချုပ်ပြီး ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ နောက်ဆုံးမှာ သူက ကျုပ်ကိုပါ ဂီတာကို တည်တည်ခန့်ခန့် မတီးတော့ဘဲ ပြောင်နောက်ပြီး တီးဖို့ အထိ တိုက်တွန်းလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က သူ့အလိုကို မလိုက်ဘဲ ငြင်းလိုက်ပါတယ်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ စားသောက်ဆိုင်တွေ အများကြီးကို ရောက်အောင် သွားကြတယ်။ သွားတဲ့ အချိန်က တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီနဲ့ သုံးနာရီကြား တစ်ကြိမ်၊ ညရှစ်နာရီနဲ့ ဆယ့်နှစ်နာရီကြားတစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်တိတိ သွားကြတယ်။ သွားတဲ့ အခါမှာ လည်း အချိန်နဲ့ ရက်ကို သတ်မှတ်ပြီး သွားကြတာ။ ဥပမာ-ဒီကနေ့ ပီယာဇာဒီစပက်ကနာ ရပ်ကွက်ထဲက ဆိုင်တွေကို သွားကြတယ်။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ တခြားရပ်ကွက်တွေထဲက ဆိုင်တွေကိုသွားကြတယ်။ အဲသလို ဆိုင်တွေကို သွားကြတဲ့ အခါမှာ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှိလာအောင် မလုပ်မိကြဘူး။ အလုပ်ပြီးတဲ့ အခါမှာ လည်း တရင်းတနှီးဖြစ်အောင် မနေမိခဲ့ကြဘူး။ အလုပ်ပြီးတာ

နဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်တို့ ဟာ နီးရာအရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဝင်ပြီး ရတု
ငွေကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် ခွဲဝေယူလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ
တော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကားမပြောမိခဲ့ဘူး။ ကျုပ်က စီးက
ရက်သောက်၊ သူက ဝိုင်တစ်ခွက်သောက်ရင်း
နှုတ်ဆိတ်နေကြတာချည်းပဲ။ ပြီးရင်တော့ သူကလည်း သူ့အခန်းသူပြန်
။ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်အခန်းကို ပြန်ပြီး အိပ်ကြတာပဲ။

တစ်ညမှာ တော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲ
ကို ရောက်သွားကြတယ်။ ဆိုင်ထဲမှာ တော့ အခန်းကျဉ်းလေးတွေ
အများကြီးရှိတယ်။ နံရံဘေးမှာ ကပ်ပြီးချထားတဲ့ စားပွဲတွေကလည်း
အများကြီးပဲ။ စားပွဲတွေမှာ တော့ ဆင်းရဲသား လက်လုပ်လက်စားတွေ
ဟာ ဝိုင်အရက်ကို သောက်ရင်း သတင်းစာစက္ကူတွေနဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ အ
စားအစာတွေကို စားနေကြတယ်။

မီလိုနီဟာ ဒီအရက်ဆိုင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြေဖျော်ရမယ်ဆိုတာကို သိ
နေတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မို့လည်း သူဟာ အသင့်တော်ဆုံး သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို
ရွေးပြီး ဆိုလိုက်တယ်။ သူ့သီချင်းအဆုံးမှာ လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေကို
ကြားရတယ်။ ဩဘာပေးသံတွေလည်း ဆုံးရော စားပွဲတစ်လုံးဆီက အ
သံတစ်သံ ထွက်လာတယ်။ "အခု ဒီသီချင်းကို မင်းအတွက် ငါဆိုပြမယ်"
တဲ့ ။

ကျုပ်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်ဆီကိုလာနေတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်
ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ ရုပ်ရည်က ခပ်ချောချောဗျ။ သူက မီလိုနီကို လှ
မ်းကြည့်လိုက်တယ်။ သူကြည့်ပုံက တစ်မျိုးပဲ။ မီလိုနီကို အခုချက်ချင်း
ဝါးစားပစ်တော့မလိုပဲ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီး "ကဲ ... ကို
ယုံလူ ဂီတာကို တီးတော့လေ၊ အစကအဆုံးပဲ ပြန်တီးပါ"လို့ ပြောတယ်။

ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေတဲ့ မိလိနီဟာ တံခါးနားက ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်။

လူငယ်က သီချင်းကို စဆိုတယ်။ ဆိုပုံကတော့ တကယ့်ကို ကောင်းတာပါပဲ။ အသံကလည်း ကောင်းတယ်။ ကြည်လင်ပီသပြီး ပြတ်သားတယ်။ ခံစားမှုအပြည့်နဲ့ ဆိုနေတာမို့ နားထောင်ရတာ သိပ်ကို အရသာရှိပါတယ်။ မိလိနီနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင်တော့ သိပ်ကိုကွာနေတယ်။ လူကလည်း လူချော။ အသံကလည်း သိပ်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ သီချင်းဆိုနေခိုက်မှာ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ဆိုင်ထဲက စားပွဲတွေအားလုံးပေါ်မှာ ကျက်စားနေတယ်။ အထူးသဖြင့် စားပွဲတစ်လုံးမှာ ထိုင်နေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်ပြီးဆိုနေတာ။

သီချင်းလည်း ဆုံးရော သူဟာ မိလိနီဘက်ကို လက်နှစ်ဖက် ဆန့်တန်းပြီး ရပ်နေတယ်။ "သီချင်းဆိုရင် အဲသလို ဆိုရတယ်ကွ"လို့ ပြောနေသလိုပဲ။ အဲဒီနောက်မှာ တော့ မိန်းကလေး ထိုင်နေတဲ့ စားပွဲဆီကို ပြန်လျှောက်သွားတယ်။ မိန်းကလေးက သူ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆီးကြိုပြီး ဖက်လိုက်တယ်။ အရက်ဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေက လက်ခုပ်တီးပြီး ဩဘာပေးကြတယ်။ လက်ခုပ်သံက မိလိနီကို ပေးသလောက်တောင် မများ ပါဘူး။ အမှန်တော့ ဒီလူတွေဟာ လူငယ်ရဲ့ သီချင်းဆိုပုံဆိုနည်းကို နားမှ မလည်ကြဘဲကိုး။ ပြီးတော့လည်း ဒီလူငယ်က ဘာကြောင့် အခုလို သီချင်းထဆိုရတာလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း သဘောမှ မပေါက်ကြတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ နားလည်ပါတယ်။ အဲကျုပ်နားလည်သလို မိလိနီကလည်း နားလည်ပါတယ်။

ကျုပ်ဂီတာတီးနေခိုက်မှာ မိလိနီရဲ့ မျက်နှာကို မကြာခဏ လှမ်းကြည့်မိတယ်။ သူဟာ သူ့မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နဲ့ မကြာခဏ အုပ်

အုပ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့မျက်နှာထားဟာလည်း အရင်ကနဲ့ မတူဘူး။ ကျုပ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ မျက်နှာထားမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့မျက်နှာပေါ် မေ့ ခါးသီးရုံရှာတဲ့ အရိပ်အငွေ့ ယှက်သန်းနေတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ သူဟာ ထိုင်နေရာက ထရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်ချက်သမ်းလိုက်ပြီး "ကဲ အိမ်ပြန်ဖို့ အချိန်တော်ပြီ၊ ငါလည်း သိပ်ကို အိပ်ချင်နေတယ်"လို့ ပြောတယ်။

ဆိုင်ရှေ့က လမ်းထောင့်ရောက်တော့ မနက်ဖြန်အတွက် အစီအစဉ်လုပ်ပြီး လူချင်းခွဲလိုက်တယ်။ အဲဒီညက လူချင်းကွဲသွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဘာတွေဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိပါဘူး။ နောက်ပိုင်းကျမှ အခုလို စဉ်းစားမိတယ်။ မီလိုနီဟာ သူ့ကိုယ်သူ အလွန်ထင်ရှားတဲ့ အနုပညာသည် အဆိုတော် တစ်ယောက်လို့ ထင်နေခဲ့ဟန် တူပါတယ်။ အမှန်တော့ သူဟာ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ စားသောက်နေကြတဲ့ လူတွေကို ဖြေဖျော်နေတဲ့ လူပြက်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို မေ့နေဟန်တူပါတယ်။ ဒါကြောင့် မို့လည်း ဟိုလူငယ်က သီချင်းဆိုပြလိုက်တော့ သူ့ဘဝရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို နားလည်သွားဟန်တူပါတယ်။ လူငယ် သီချင်းဆိုနေတဲ့ အခိုက်မှာ သူ့ရဲ့ ဘဝမှန်ကို ပြန်ပြီး မြင်လာဟန် တူပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ နောက်တစ်နေ့မှာ မီလိုနီဟာ သူ့အခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်မှာ ကြိုးဆွဲချပြီး သေနေတာတွေ့ရတယ်။ ပထမတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။ လေထဲမှာ လှုပ်ယမ်းနေတဲ့ သူ့ခြေထောက်တွေကို လမ်းသွားလမ်းလာတွေက မြင်တော့မှ သိကြရပါတယ်။ မိမိကိုယ်မိမိ သတ်သေကြတဲ့ လူတွေ လုပ်လေ့လုပ်ထ ရှိတဲ့ အတိုင်း သူဟာ တံခါးကို အတွင်းကနေ သော့ခတ်ပြီး ပိတ်ထားပါတယ်။ တံခါးကို ဗီရိုတစ်လုံးနဲ့ ကပ်ထားခဲ့ပါသေးတယ်။ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေဖို့

စီစဉ်နေခိုက်မှာ သူ့ကိုယ်သူ ဗီရိုမှန်ထဲမှာ ကြည့်ခဲ့ဟန်လည်း တူပါတယ်

။

နောက်ဆုံးမှာ တော့ အနီးအနားက လူတွေဟာ တံခါးကိုဖျက်ပြီး ဝင်ကြရတယ်။ တံခါးမှာ ကပ်ထားတဲ့ ဗီရိုကြီး လဲကျသွားလို့ မှန်လည်း ကွဲသွားတယ်။ သူ့ကို မြေမြှုပ်ဖို့ သယ်သွားကြတဲ့ အခါမှာ သူ့ကို လိုက်ပို့တဲ့ လူဟာ ကျုပ်တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ စက်ချုပ်တဲ့ မိန်းမကတော့ သူ့ဗီရိုကို မှန်တစ်ချပ် ဝယ်ပြီး ပြန်တပ်ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မိလိုနီ ကြိုးဆွဲချသွားတဲ့ ကြိုးကို ပြန်ရောင်းလို့ ရတဲ့ ငွေနဲ့ "ထေ"မိတဲ့ အတွက် သူ့စိတ်သူ ဖြေသာပါတယ်။

သနားစရာငါးသတ္တဝါ

လူတွေဟာ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆိုတာ သိပ်ပြီးဂဗနဏ မသိကြဘူးဗျ။ ဘယ်သူတွေဟာ သူတို့ ထက်ညံ့တယ်။ ဘယ်သူတွေကတော့ဖြင့် သူတို့ ထက်သာတယ် ဆိုတာကိုလည်း သိပ်ပြီး သိကြတာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်ကတော့ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်တွေးတဲ့ နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိဘူးလို့ ပြောယူရလောက်အောင် တွေးတဲ့ ကောင်တစ်ယောက်ဆိုတာ သိနေတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောကြစို့ ဆိုရင်တော့ ကျုပ်ကိုမွေးလာတာက သံပေါင်ကြီးတစ်ခုလို မာကြောတောင့်တင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် မွေးလာတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အဲသလောက်တော့လည်း ချမတွေးပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပါးစားမှန်တစ်ချပ်လောက်တော့ မာတယ်လို့ ယူဆထားပါတယ်။ အဲဒါလည်း တကယ်တော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် တန်ဖိုးသိပ်ချပြီး တွက်ထားတာပါ။

ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် မကြာမကြာ ဝေဖန်ဆန်းစစ်လေ့ရှိတဲ့ လူပါ။

ကဲအခု ကျုပ်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းတွေကို ချကြည့်ရအောင်။

(၁)ကာယအရည်အချင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ခွန်အားဗလ

ကျုပ်မှာ ရှိသလား၊ အင်း ... အဲဒါကတော့ လုံးဝကိုမရှိဘူး။ ကျုပ်ရဲ့

ခန္ဓာကိုယ်ဟာ သေးသေးလှီလှီနဲ့ ပိန်ကြုံကြုံရယ်၊ ပြီးတော့ ခါးကလည်း ခပ်ကုန်းကုန်း၊ လက်ပြင်ကလည်း ခပ်ကိုင်းကိုင်း၊ ခြေတံလက်တံတွေကလည်း တုတ်ချောင်းတွေ ကျနေတာပဲ။ ကျုပ်ဟာ ပင့်ကူတစ်ယောက်နဲ့ အတော့်ကို တူပါတယ်ဗျာ။

(၂) ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေး

ရှိတော့ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုံးဝမရှိဘူးလို့ မပြောနိုင်ရုံလောက်ကလေးပဲ ရှိတယ်။ တကယ့်နည်းနည်းကလေး ဆိုပါတော့ဗျာ။ လုပ်စရာအလုပ်တွေ အများကြီး ရှိနေပါလျက်နဲ့ ဘယ်အလုပ်ကိုမှ အဆင်ပြေအောင် မလုပ်တတ်လို့ နောက်ဆုံး ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ ပန်းကန်ဆေးတဲ့ အလုပ် ဝင်လုပ်နေရတာကို ကြည့်လိုက်ရင် ကျုပ်ရဲ့ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးကို ခင်ဗျားတို့ ခန့်မှန်းနိုင်ကြမှာ ပါ။

နောက်ပြီးတော့ ...

(၃) ရုပ်ရည်

ဒါကျတော့ရော၊ လုံးဝမရှိဘူး ဆိုတာထက်တောင် နည်းသေးတယ်။ ကျုပ်မျက်နှာဟာ သေးသေးလေးဗျ။ အရောင်ကတော့ ဝါကျင်ကျင်နဲ့ ။ မျက်လုံးတွေကတော့ စွေစောင်းစောင်း။ အသားအရေကျတော့ မွဲခြောက်ခြောက်။ နှာခေါင်းကျတော့ ကျုပ်မျက်နှာမျိုး နှစ်မျက်နှာစာလောက်နဲ့သာ တော်မယ့် နှာခေါင်းမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်နှာခေါင်းကို ကြီးသလား မမေးနဲ့၊ အကြီးကြီးပဲ။ ရှည်သလားမမေးနဲ့ အရှည်ကြီးပဲ။ ကျုပ်နှာခေါင်းဟာ အောက်ဘက်ကို တည့်တည့်ကြီးစိုက်ဆင်းသွားပြီး ထိပ်ဖျားရောက်ခါမှ ပုတ်သင်ညှိတစ်ကောင်ရဲ့ အမောက်လို အပေါ်ကို ပြန်ကောက်နေတယ်။

နောက်ဆုံး အဲ သတ္တိတို့ ၊ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုတို့ ၊ ဆွဲဆောင်မှုတို့ ခ

င်မင်စရာကောင်းမှုတို့ အစရှိတဲ့ အရည်အသွေးတွေရော ကျုပ်မှာ ရှိသလား၊ အင်း ... ဒါတွေကျတော့လည်း အိုဗျာ၊ မပြောဘဲနေတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ လူ့သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်လာတယ် ဆိုပါတော့။

ကျုပ်အနေနဲ့ မိန်းမတွေနား မကပ်မိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အမြဲ သတိထားတယ်။ ကျုပ် ပထမဆုံးအကြိမ် အနားကပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်တော့ ရှိခဲ့ဖူးပါရဲ့ ။ တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဟိုတယ်က အခိုင်းအစေတစ်ယောက်ပါ။ သူက ကျုပ်ကို အကပ်မခံရုံတင် မကဘူး။ ကျုပ်နဲ့ အထိုက်တန်ဆုံး နာမည်တစ်ခု ပေးလိုက်တယ်။ "သနားစရာ ငါးကလေး"တဲ့ ။ သူပြောလိုက်တဲ့ စကား ကြားပြီးကတည်းက ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဘာမှ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး လို့ မြင်လာတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်သူ့ကိစ္စမှာ မှ ဝင်ပြီးမစပ်စုဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရထားတဲ့ ထောင့်ကလေးထဲမှာ ပဲ နားအေးပါးအေးနေတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ တွက်လိုက်မိတယ်။

မွန်းလွဲပြီးစ အချိန်လောက်မှာ ကျုပ်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ "ရောမဟိုတယ်"ရဲ့ နောက်ဖေးဘက်က လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူမဆို မြေပြင်နဲ့ တစ်ညီတည်းဖြစ်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက် တံခါးတွေ ပွင့်နေတာ မြင်ကြပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီပြတင်းပေါက်တွေက တထောင်းထောင်းထွက်လာနေတဲ့ အနံ့တွေကတော့ စားကြွင်းစားကျန်နံ့တွေပေါ့။ တကယ်လို့ သူ့မျက်စိတွေက အမှောင်ထုကို စူးစူးရှရှ ဖောက်ထွင်းပြီး မြင်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ စားပွဲတွေနဲ့ ကြွေရေဆေးခွက်တွေပေါ်မှာ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ဆင့်ဆင့်ပြီး တင်ထားတဲ့ ပန်းကန်ပြားတွေ ခေါင်မိုးနဲ့ ထိနေတာ တွေ့နိုင်ပါတယ်။ အဲ ... အဲဒီနေရာဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲက ကျုပ်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ထောင့်ကလေးပါပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရ

င် မီးဖိုချောင်ကလေးပါ။ တကယ်တော့ ကျုပ်ရဲ့ နေရာကလေးဟာ မထင်မရှား နေရာကလေး တစ်ခုပါ။ ဒါပေမဲ့ ကံကြမ္မာဆိုတဲ့ ဟာမျိုးက အဆန်းသားကလားဗျာ။ ကျုပ်နေတဲ့ ထောင့်ကလေးထဲကို လူတစ်ယောက် ရောက် လာပြီး ကျုပ်ကိုဆွဲထုတ်သွားတယ်။ မြက်ပင်တွေကြားမှာ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ပွင့်နေရှာတဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို ခူးယူပြီး ခေါင်းမှာ ပန်သွားသလို အဖြစ်မျိုးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ဗျ။

ကျုပ်ကို ဆွဲထုတ်သွားတဲ့ လူက တခြားလူဟုတ်ပါရိုးလား။ အီဒါဗျ။ သူ့နာမည်က "အီဒါ"ဗျ။ အိုးခွက်ပန်းကန်တွေဆေးဖို့ နောက်ရောက်လာတဲ့ အခိုင်းအစေ အသစ်တစ်ယောက်ပေါ့။ ဂျီယူဒီတာဆိုတဲ့ မိန်းကလေး မီးဖွားဖို့ ခွင့်ယူသွားတဲ့ အတွက် အီဒါကို လူစားအဖြစ် ပို့လိုက်တာ။ အီဒါဟာ ယောက်ျားတွေ အားလုံးကြားမှာ ကျုပ်ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံနေရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲဗျ။ မိန်းမတွေအားလုံးရဲ့ အလယ်မှာ သူလည်း ပဲ "သနားစရာ ငါးတစ်ကောင်ပဲ"။ သူ့ပုံပန်းက ကျုပ်နဲ့ တယ်တူတာပဲ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်က သေးညက်ညက်၊ ခပ်ပိန်ပိန် ခပ်ပါးပါး၊ အရပ်အမောင်းက ပုပု၊ လူပုံက ကွေးတေးတေး၊ ကောက်တောက်တောက်နဲ့ ဘယ်လိုနေလို့ ထိုင်လို့ မှ မထူးခြားတဲ့ မထင်ရှားတဲ့ ရုပ်မျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ဗျို့ သူကဒေါသအတော်ကြီးတယ်။ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်လည်း ရှိတယ်။ စိတ်ကတော့ မြန်သလားမမေးနဲ့ ။ တကယ်မြန်တာ။ အပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ သဘောလည်း ရှိသဗျ။ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ချက်ချင်းပဲ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြတယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်းလိုလို ပန်းကန်ပြားပုံကြီးတွေနဲ့ အဆီဝေနေတဲ့ ရေတွေရှေ့မှာ အတူတူတွဲပြီး ရပ်ရပ်နေကြရတာကိုးဗျ။ သူနဲ့ ကျုပ် လူချင်းခင်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ တော့ မထင်မှတ်တဲ့ အဖြစ်တွေ ဟာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။

ပထမဆုံး ကြုံရတဲ့ အဖြစ်ကတော့ တနင်္ဂနွေတစ်နေ့မှာ သူ့ကိုကျုပ် ကဖိတ်ပြီး ရုပ်ရှင်ပြဖို့ သွေးဆောင်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကလည်း စိတ်ထဲက လိုလိုချင်ချင် မရှိပေမယ့် အားနာပါးနာ သဘောမျိုးနဲ့ ပဲ ဖိတ်ရတာပေါ့ဗျာ။ ရုပ်ရှင်ရုံ အမှောင်ရိပ်ထဲမှာ ထိုင်နေကြတုန်း သူက ကျုပ်လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်နဲ့ လက်ချောင်းချင်းတွေ ပတ္တာယှက်သလို ယှက်ပြီး ကိုင်ထားလိုက်တော့ ကျုပ်အတော်ကြီး အံ့အားသင့်သွားတယ်။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ထင် တယ်လို့ တွေးမိတာနဲ့ ကျုပ်လက်ကို သူ့လက်ထဲက လွတ်သွားအောင် ပြ န်ရုန်းတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျုပ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေဖို့ တိုးတိုးက လေး ကပ်ပြောတယ်။

"လက်ကိုင်တာများ ဘာအန္တရာယ် ဖြစ်မှာ မို့ ရုန်းနေရတာလဲ"တဲ့ ။

ရုံထဲက ပြန်ထွက်လာကြတော့ သူကပြောတယ်။ သူ့ကျုပ်ကို စိတ်ဝင် စားနေတာ ကြာပြီတဲ့ ။ ဒီဟိုတယ်မှာ အလုပ်စဝင်တဲ့ နေ့ကတည်းကပဲ တဲ့ ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး သူ့မှာ ကျုပ်အကြောင်းကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ မတွေးနိုင်တော့ဘူးတဲ့ ။ ကျုပ်က သူ့ကိုပြန်ပြီး နည်းနည်းလောက် သ ဘောကျလိမ့်မယ်လို့ သူမျှော်လင့်နေပါတယ်တဲ့ ။ ဘာကြောင့် အခုလို ပြောရတာလဲဆိုတော့ ကျုပ် မရှိရင် သူနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ သိ နေလို့ ပါတဲ့ ။ ကျုပ်လိုလူကို မိန်းမတစ်ယောက်က ဒီစကားမျိုး ပြော တာ ကျုပ်တစ်သက်မှာ အခုဟာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဆိုတော့ စဉ်းစားသာ ကြည့်ပေတော့။ ကျုပ် အောက်ခြေလွတ်သွားပြီပေါ့။ ကျုပ်အနေနဲ့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘူး။ သူလိုချင်တဲ့ အဖြေတွေ အကုန်ပေး တာပဲ။ ပေးတာမှ ပေးသင့်ပေးထိုက်တာ ထက်တောင် ပိုချင်ပိုဦးမှာ ။

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာ ကတော့ အံ့ဩလို့ ကို မဆုံးသေးဘူး။ သူ့ပါးစပ်က

သူဟာ ကျုပ်အတွက် ရူးမတတ် ဖြစ်နေပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားကို ထပ်တလဲလဲ ပြောနေပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ မယုံရေးချ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတုန်းပဲ။ သူဘယ်လိုပဲပြောပြော ၊ ကျုပ်မှာ တော့ နားလည်ရခက်နေတုန်းပဲ။ ဒါကြောင့် မို့လည်း ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် အပြင်ကိုထွက်တိုင်း ကျုပ်က သူ့ကို ဒီအကြောင်းပဲ ပြန်မေးတယ်။ အဲသလို ပြန်ပြန်မေးနေတာကလည်း အကြောင်းရှိသဗျ။ ပထမတစ်ကြောင်းက သူ့ပါးစပ်က ဒီစကားပြောတာ ကြားရရင် ကျုပ်သိပ်ပျော်လွန်းလို့ ပါ။ နောက်တစ်ကြောင်းကတော့ အဖြစ်က ယုံကြည်ရခက်လွန်းတော့ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လားဆိုတဲ့ သံသယနဲ့ ပျော်ချင်လို့ ပါ။

"ကဲ ပြောစမ်းပါဦး အီဒါရယ်၊ ငါ့မှာ မင်းကြိုက်စရာ အရည်အချင်း ဘာများ ရှိလို့ လဲ၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ငါ့ကိုချစ်လာတာလဲ"လို့ ကျုပ်ကမေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ယုံပါ့မလားတော့ မသိဘူး။ အီဒါက သူ့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ကျုပ်လက်မောင်းကို ချိတ်ကိုင်ပြီး အလွန်ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ "ကျွန်မ ရှင့်ကို ချစ်တာဟာ ရှင့်မှာ အရည်အချင်းကောင်းတွေ အားလုံးရှိနေလို့ ပေါ့၊ ကျွန်မအဖို့တော့ ရှင်ဟာ ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှ မရှိအောင် ပြည့်စုံနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ"လို့ ဖြေတယ်ဗျ။

ကျုပ်ကလည်း မယုံကြည်နိုင်သေးတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ထပ်မေးပြန်တာပေါ့။

"အရည်အချင်းကောင်းတွေတဲ့ ဟုတ်လား၊ ငါကဖြင့် အဲဒါတွေကို အရင်တုန်းက လုံးဝမသိခဲ့ပါဘူးကွာ"

"တကယ်ပြောတာ ရှင့်မှာ အားလုံးရှိတယ်။ အစကပြောရရင် ရှင်ဟာ သိပ်ကိုချောတယ်" ကျုပ်ဝန်ခံရတော့မှာ ပဲ။ ဒီစကားကြားတော့

ကျုပ်မရယ်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ "ငါကချောတယ် ဟုတ်လား၊ မင်းငါ့ရုပ်ကို သေသေချာချာရော ကြည့်မိရဲ့ လားကွာ"လို့ ပြန်မေးမိတယ်။

"သိပ်ကိုကြည့်တာပေါ့၊ တစ်ချိန်လုံး ရှင့်ကိုပဲ ကြည့်နေတာ"တဲ့ ။

"ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ငါ့နှာခေါင်း မင်းဘယ်လိုထင်သလဲ၊ ငါ့နှာခေါင်းကို မင်းသေသေချာချာ ကြည့်ရဲ့ လား"

"ကျွန်မကြိုက်တာ ရှင့်နှာခေါင်းမျိုးပေါ့"လို့ သူကဖြေသဗျ။ ပြီးတော့ ကျုပ်နှာခေါင်းကြီးကို သူ့လက်ညှိုးလက်မနဲ့ ညှပ်ပြီး ခြုံတစ်လုံးကို ဆွဲခါ သလို ခါနေလိုက်သေးသဗျ။ "နှာခေါင်းကြီး၊ နှာခေါင်းကြီး၊ ဟောဒီနှာ ခေါင်းကြီးကြောင့် ကျွန်မမှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်ရှင် သိလား"လို့ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ လေသံမျိုးနဲ့ ပြောတယ်။ နောက်ပြီး တော့ သူက ထပ်ပြောတယ်။

"ရှင်က ရုပ်ချောရုံတင်မကဘူး၊ ဉာဏ်လည်းကောင်းတယ်"

"ဘယ့်နှယ် ငါ့ကိုဉာဏ်ကောင်းတယ် ဟုတ်ရဲ့ လားကွာ၊ လူတိုင်းက ငါ့ကို ငထိုင်းလို့ ပြောနေကြတာ"၊ အဲဒီတော့ သူက "သူတို့ က သက်သက်မဲ့ မနာလိုလို့ ပြောကြတာ၊ ရှင်က တကယ့်ကို ဉာဏ်ကောင်းတာ၊ ဉာဏ်ကောင်းတာမှ အလွန်အကျွံကို ကောင်းတာ၊ ရှင်စကားပြောနေရင် ကျွန်မ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ နားထောင်နေရတာချည်းပဲ၊ အို ...ရှင် ကျွန်မတွေ့ခဲ့ဖူးသမျှ လူတွေထဲမှာ ရှင်ဟာ ဉာဏ်အကောင်းဆုံးပဲ"လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ကျုပ်ငိုနေမိတယ်။ ခဏနေတော့မှ "ကဲလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းအနေနဲ့ ငါ့ကို အားသိပ်ကောင်းတာပဲလို့ တော့ပြောလို့ မရပါဘူး၊ ဟုတ်ရဲ့ လား"လို့ ပြောလိုက်တော့ "ရှင့်အားလည်းကောင်းတာပဲ၊ အားကောင်းတာမှ အလွန်အလွန်ကို ကောင်းတာ"လို့ ဆို

တယ်။ ဒီစကား ကြားလိုက်ရတော့ ကျုပ်မှာ တံတွေးကို လည်ချောင်းထဲ လျှောခနဲ ဆင်းသွားအောင် မနည်းအားထုတ်ပြီး မျိုချနေရလို့ အချိန် တော်တော်ကြာ စကားမပြောနိုင်ဘူး။

ကျုပ်က မပြောတော့ သူကပဲ ပြန်စပြောတယ်။

"ပြီးတော့လည်း ရှင်တကယ် သိချင်တယ်ဆိုရင် ပြောပြမယ်၊ ကျွန်မ ချစ်လာအောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အရာတစ်ခု ရှင့်မှာ ရှိတယ်၊ သိလား"တဲ့ ။

အဲဒီတော့ ကျုပ်ကလည်း ပြန်ပြီး မေးမိပြန်ရော။

"မင်းပြောတဲ့ အဲဒီနေရာတစ်ခု ဆိုတာက ဘာလဲ၊ ငါသိချင်တယ်"၊ သူက "ကျွန်မရှင်းအောင်တော့ ပြောမပြတ်ဘူး၊ ရှင့်အသံ၊ ရှင့်မျက်နှာ၊ ရှင့်အမူအရာနဲ့ ရှင်သွားပုံလာပုံတွေထဲက အားလုံး၊ ဒါမှ မဟုတ် တစ်ခုခု ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပဲ၊ ရှင့်မှာ ရှိနေတဲ့ အဲဒီ 'အရာတစ်ခု'ဟာ တခြားလူတွေ ဆီမှာ မရှိဘူး"လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်ကတော့ သူ့စကားတွေကို မယုံဘူး။ ဒါကြောင့် မို့လည်း ဒီစကားတွေကို သူ့ပါးစပ် က ထပ်ခါတလဲလဲပြောအောင် ခဏခဏမေးတာပဲ။ ကြားရပြန်တော့လည်း ကျုပ်အကြောင်း ကျုပ်ဘာသာကျုပ် တွေးယူထားတာတွေနဲ့ သူပြော တာတွေကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး စိတ်ချမ်းသာရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီလိုနဲ့ ပဲ ရက်တွေ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လာတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဝန်ခံရတော့ မှာ ပဲ။ ရက်တွေကြာလာတော့ သူ့စိတ်ကူးတွေဟာ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ စွဲ လာတယ်ဗျ။

"ဆိုကြပါစို့ရဲ့ သူပြောတဲ့ အတိုင်း တကယ်တမ်း မှန်နေရင်ရော"ဆို တဲ့ မေးခွန်းကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်မေးလာမိတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ထင်ထားတဲ့ အချက်တွေနဲ့ ခြားနေတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ယုံကြည်လွန်းလို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါပြောခဲ့တဲ့ "အရာတစ်ခု"ဆိုတဲ့ စ

ကားအပေါ်မှာ တော့ တယ်ပြီး သံသယ မကင်းချင်သေးဘူး။ အဲဒီစကား ထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေများ ရှိနေသလား။ အဲဒီ "အရာတစ်ခု"ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် ကျုပ်မှာ တောင်စဉ်ရေမရတွေ လျှောက်တွေးမိတယ်။ မိန်းမတွေက ခါးကုန်းတွေ၊ လူပုတွေ၊ အဘိုးကြီးတွေ၊ သရဲသဘက်လောက် အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်တဲ့ လူတွေကို သဘောကျတတ်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိတယ်။ ကျုပ်ဟာ အဲဒီလူစားမျိုးတွေထဲက တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ များ တူနေသလား။ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ ခါးကုန်းတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး ။ သရဲသဘက်လောက် အရုပ်ဆိုးတဲ့ လူတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး ဗျ။

အဲသလို ကျုပ်စိတ်တွေ မတင်မကျနဲ့ ဗလုံးဗထွေး ဖြစ်နေချိန်လောက်မှာ ပဲ အီဒါနဲ့ ကျုပ်ဟာ ဆပ်ကပ်ပွဲတစ်ပွဲ သွားကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ယောက်သား အရမ်းကို ပျော်နေကြတယ်ဗျ။ ဆပ်ကပ်ပြမယ့် ရွက်ထည်တဲကြီးထဲ ရောက်တော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ဈေးပေါပေါ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ နေရာယူကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်ပြီး ပူးကပ်ထိုင်ကြတယ်။ ကျုပ်ဘေးမှာ တော့ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူဖြူ မိန်းမတစ်ယောက် ထိုင်နေတယ်။ အသက်က ခပ်ငယ်ငယ်ပါ။ လူတော့ အတော်ကလေး လှသားဗျ။ သူနဲ့ အတူပါတဲ့ လူကတော့ အသားမည်းမည်း လူတစ်ယောက်ပဲ။ လူကောင်က ထွားထွားနဲ့ အားကောင်းမောင်းသန်ကြီး။ သူ့ကြည့်ရတာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ခပ်တေတေ ရှိမယ့်ပုံပါ။ အားကစားသမား တစ်ယောက်နဲ့ တော့ အတော်တူသား။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သူတို့ ကိုကြည့်ပြီး "ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီတဲ့ စုံတွဲ"လို့ သတ်မှတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ သူတို့ အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ကျုပ်အာရုံဟာ ဆပ်ကပ်ထဲမှာ ပဲ ရောက်နေတယ်။

ပြပွဲကွင်းထဲမှာ တော့ ဘာပြကွက်မှ မရှိသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြပွဲကွင်း ရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်အစွန်းက စင်မြင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ တော့ အနီရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် ဘင်ခရာအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရောက်နေပြီ။ စစ်ချီအတီးမျိုးဆန် ဆန် တေးသီချင်းတွေကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် အဆက်မပြတ် တီးပေးနေကြပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ လူပြက်လေးယောက် ကွင်းထဲ ဝင်လာ တယ်။ နှစ်ယောက်က လူပုလေးတွေ။ မျက်နှာတွေက အဖြူရောင်မိတ် ကပ်တွေ ပိန်းနေအောင် လိမ်းထားတယ်။ ပြီးတော့ ဘောင်းဘီအပွ ကြောင်ကြောင်ကျားကျားကြီးတွေ ဝတ်လို့ ။ လေးယောက်သား ခုန်လို က်ပေါက်လိုက်။ ပြက်လုံးတွေ ထုတ်လိုက်။ တစ်ယောက်ပါး တစ်ယော က်ရိုက်လိုက်။ အချင်းချင်း ခြေထောက်တွေနဲ့ ကန်လိုက်ကျောက်လိုက် လုပ်နေကြတယ်။ အီဒါက သဘောကျလွန်းလို့ တအားရယ်တယ်။ ရယ် လွန်းတော့ ချောင်းဆိုးတာပေါ့။

အဲဒီနောက်တော့ တီးဝိုင်းက အသံပြောင်းသွားတယ်။ မြင်ကွင်းထဲ ကို မြင်းတွေဝင်လာတယ်။ အားလုံးခြောက်ကောင်။ အကွက်အပြောက် တွေနဲ့ အုန်းခွံရောင်မြင်းက သုံးကောင်။ အဖြူရောင်က သုံးကောင်။ မြင်းတွေဟာ ကွင်းထဲမှာ ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လှည့်နေတယ်။ သူတို့ သခင် ကတော့ အနီရောင်နဲ့ ရွှေရောင်ဝတ်စုံတွေဝတ်ပြီး တရွှမ်းရွှမ်းရိုက်ပြီး အသံပေးနေတယ်။ မကြာခင်မှာ စကပ်တိုတို ပါးပါးကလေးနဲ့ အသား ကပ်ဘောင်းဘီ ခြေအိတ်တွေ ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဝင် လာပြီး မြင်းတစ်ကောင်ရဲ့ ဇက်ကြိုးကို လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မြ င်းရဲ့ ဘေးကနေပြီး မြင်းနဲ့ အတူ ပြေးလိုက်နေတယ်။ အမယ် သူက မြင်းရဲ့ ကျောပေါ် ခုန်တက်လိုက်၊ ပြန်ခုန်ဆင်းလိုက် လုပ်သွားနေတာကိုး။ မြင်းတွေဟာ ပထမတော့ အသားကျ ပြေးနေကြ တယ်။ နောက်တော့ ဒုန်းစိုင်းလာတယ်။ မြင်းတွေ ပြန်လည်း ဝင်သွား

ရော လူပြန်တွေ ပြန်ထွက်လာတယ်။ စောစောကလိုပဲ ရယ်စရာတွေ လုပ်ပြကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကောင်းကင်ဘားသမား မိသားတစ်စု ဝင်လာတယ်။ အဖေရယ်၊ အမေရယ်၊ သူတို့ သား ကောင်ပေါက်စလေးရယ်။ အားလုံးသုံးယောက်။ အပြာရောင် အသားကပ်ဘောင်းဘီ အင်္ကျီတွေ ဝတ်စားထားကြတယ်။ သုံးယောက်စလုံး အကြောအဆစ်တွေက မာလိုက်တောင့်လိုက်ကြတာဗျာ။ သူတို့ ဟာ တဲခေါင်မိုးကနေပြီး တန်းလန်းကျနေတဲ့ ကြိုးကိုဆွဲပြီး တက်သွားကြတယ်။ ခေါင်မိုးထိပ်လည်း ရောက်ရော ကောင်းကင်ဘားကို အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ စီးပြကြတော့တာပဲ။ ကောင်းကင်ဘားကို လက်တွေနဲ့ ဆွဲစီးတယ်။ ခြေထောက်တွေနဲ့ ချိတ်ပြီး ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် စီးပြတယ်။ သူတို့ သားကလေးကိုလည်း ဘောလုံးပစ်သလို တစ်ယောက်လက်က တစ်ယောက်ကို ပစ်ပစ်ပေးကြတယ်။ သူတို့ ကိုကြည့်ပြီး တအံ့တသြဖြစ်နေတဲ့ ကျုပ်က အီဒါကိုပြောတယ်။ "ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ငါတောင် ကောင်းကင်ဘားသမား ဖြစ်ချင်လာပြီ၊ ငါကတော့ လေထဲကိုခုန်ဆင်းပြီး ဘားတန်းကို ခြေထောက်တွေနဲ့ ဖမ်းချင်တာကွ"၊ အီဒါကလည်း ထုံးစုံအတိုင်းပေါ့။ ကျုပ်ကိုတိုးကပ်ပြီး "ဒါတွေက အလေ့အကျင့်ပါ"လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်ဘေးက အသားဖြူတူမိန်းမက ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး သူ့အဖော်ကို ဆီမန်းမန်းသလို တိုးတိုးတိုးတိုးနဲ့ ကပ်ပြောနေတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ဟားတိုက်ပြီး ရယ်နေကြတယ်။

ကျွမ်းဘားအပြီးမှာ ဝင်မယ့်အကွက်က ခြင်္သေ့တွေဗျ။ ပရိသတ်အတွက် ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ပြကွက်တစ်ကွက်ဆိုပါတော့။ အဲဒီပြကွက် မစခင်ကလေးမှာ အနီရောင်ဝတ်စုံနဲ့ လူတစ်စု ဝင် လာပြီး ကောင်းကင်ဘား ကျွမ်းပြတုန်းက ခင်းထားတဲ့ ကော်ဇောကြီးကို ပြန်လိပ်ကြတယ်။ လိပ်

တဲ့ အခါမှာ လူပြက်တစ်ယောက်ကိုပါ ထည့်လိပ်ပြီး ထမ်းထုတ်သွားကြတယ်။ အီဒါဟာ ကော်ဇောလိပ်ကြီးထဲက ခေါင်းပြုထွက်နေတဲ့ လူပြက်ရဲ့ မျက်နှာဖြူဖြူကြီးကို မြင်တော့ ဖင်ဆောင့်ဆောင့်ပြီး ရယ်တော့တာပေါ့။ သူထိုင်နေတဲ့ ထိုင်ခုံပေါ်က လျှောကျသွားမှာ တောင် စိုးရိမ်ရသေးတယ်။ မကြာခင်မှာပဲ ခြင်္သေ့ငါးကောင် တန်းစီပြီး ဝင်လာကြတယ်။ ခြင်္သေ့မ တစ်ကောင်က တစ်ချက်ဟိန်းလိုက်သေးတယ်။ နောက်ဆုံးက ပါလာတဲ့ လူကတော့ ခြင်္သေ့အထိန်းသမားပေါ့။ လူကတော့ ခပ်ငယ်ငယ်ပါပဲ။ ထုံးစံအတိုင်း ပရိသတ်ဘက်ကို ဦးညွှတ်ပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ ခြင်္သေ့တွေက သူ့ကိုလှည့်ပတ်ပြီး အဝိုင်းလိုက် လျှောက်နေကြတယ်။ သူတို့ ရဲ့ ဟိန်းသံဟောက်သံတွေကတော့ ဆူညံနေတာပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ ခြင်္သေ့အထိန်းသမားက ခြင်္သေ့တွေကို ခွေးခြေတစ်လုံးချင်းပေါ်တစ်ကောင်စီ တက်ခိုင်းတယ်။ ခွေးခြေကလေးတွေက တကယ့်သေးသေးလေးတွေဗျ။ သူတို့ ခမျာ ဇွတ်ခိုင်းလို့ သာ တက်ထိုင်နေကြရတာကလား။ ဒါကြောင့် မို့ ထင်ပါရဲ့ ပါးစပ်ကြီးတွေ ဖြပြီးဟိန်းတယ်။ နှစ်ကောင်သုံးကောင်ကဆိုရင် ခြင်္သေ့အထိန်းသမား သူတို့ အနားက ဖြတ်အသွားမှာ ခြေထောက်တွေ မြှောက်မြှောက်ပြီး လှမ်းပုတ်လိုက်တော့မလို လုပ်နေကြတယ်။ ခြင်္သေ့အထိန်းသမားကလည်း ပညာသားပါပါနဲ့ အသာကလေး ရှောင်ရှောင်သွားတယ်။

"တကယ်လို့ များ ခြင်္သေ့ကြီးတွေက သူ့ကို ကိုက်စားလိုက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲနော်"လို့ အီဒါက ကျုပ်လက်မောင်းကိုဆွဲပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်။ အဲဒီတုန်း ဖြုန်းဆို အတီးသံဟာ ဆူညံလာတယ်။ ခြင်္သေ့ထိန်းသမားဟာ ခြင်္သေ့ငါးကောင်ထဲက အသက်အကြီးဆုံး ခြင်္သေ့ကြီးဆီကို လျှောက်သွားတယ်။ ခြင်္သေ့ကြီးကြည့်ရတာ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေသလိုပဲ။ ဟိန်းလား ဟောက်လားလည်း မလုပ်ဘူးဗျ။ ငြိမ်ငြိ

မိကြီးဗျ။ အဲဒီအကောင်ကြီးကို ပါးစပ်ဟခိုင်းပြီး ခြင်္သေ့ထိန်းသမားက သူ့ခေါင်းသွင်းပြတယ်။ အဲသလို သုံးခါတိတိ လုပ်ပြတာ။ လက်ခုပ်သြ ဘာသံ တွေကတော့ သောသောကို ညံနေတာပဲ။ ကျုပ်က အီဒါဘက်လှ ည့်ပြီး "မင်းကတော့ ယုံချင်မှ ယုံမယ်၊ ငါလည်း ပဲ အဲဒီခြင်္သေ့ကြီးရဲ့ ပါး စပ်ထဲ ခေါင်းသွင်းပြရဲတယ် သိလား" လို့ ပြောလိုက်မိတယ်။ အီဒါကလည်း ကျုပ်ဘက်ကို တိုးကပ်ပြီး "ရှင်လုပ်ရဲလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါ တယ်"တဲ့ ။ ဒီစကားလည်း ပြောလိုက်ရော ကျုပ်ဘေးက မိန်းမနဲ့ သူ့အ ဖော်က ကျုပ်တို့ ကို အသေအချာ လှည့်ကြည့်ပြီး တဟားဟား အော်ရယ် ကြပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါမှာ တော့ ကျုပ်တို့ ကို ကြည့်ပြီး ရယ်နေကြတယ် ဆိုတာ သေချာသွားပြီဗျ။ အီဒါကလည်း ရှူးရှူးရဲရဲဖြစ်လာတယ်။ သူက ဒေါသတကြီးနဲ့ ကျုပ်ကိုပြောတယ်။ "သူတို့ က ကျွန်မတို့ ကို ရယ်နေကြ တာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ သိပ်ရိုင်းတာပဲလို့ ရှင်က သူတို့ ကို ဘာကြောင့် မပြော တာလဲ" ဒါပေမဲ့ တော်ပါသေးတယ်၊ ခေါင်းလောင်းတီးသံ တစ်ချက်ပေါ် လာလို့ ။ ပရိသတ်တွေဟာ ထိုင်နေကြရာက ထလာကြတယ်။ ခြင်္သေ့ တွေလည်း ပြန်ဝင်သွားပြီ။ ပွဲစဉ်က ပထမပိုင်း ပြီးသွားပြီဗျ။

ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ရွက်ထည်တဲထဲက ထွက်လာတော့ ဟိုနှစ်ယော က် ကျုပ်တို့ ရှေ့က လျှောက်သွားနေတာ မြင်ရတယ်။ အီဒါကတော့ ဒေါ သကြီးတုန်းပဲ။ ကျုပ်ကိုကပ်ပြီး ပြောနေပြန်တယ်။ "ခင်ဗျားတို့ သိပ်ရိုင်း တာပဲဆိုတဲ့ စကား သူတို့ ကို ရှင်ပြောရမယ်၊ တကယ်လို့ ရှင်မပြောဘူး ဆိုရင် ရှင်ဟာလူကြောက်ပဲ"တဲ့ ။ ဒီစကားဟာ ကျုပ်ရဲ့ မာနကို ထိခိုက် စေတဲ့ စကားဗျ။ ဒါကြောင့် မို့ သူတို့ ကို ကျုပ် တစ်ခုခုတော့ ပြောမှ ဖြစ် မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဆပ်ကပ်ပွဲပြတဲ့ ရွက်ထည်တဲကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်တစ်နေရာမှာ အဖီ တဲလို ထိုးထားတဲ့ တဲတစ်လုံးရှိတယ်။ အဲဒီတဲဟာ တိရစ္ဆာန်တွေကို

လှောင်ချိုင့်တွေနဲ့ ထည့်ပြီးပြထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရုံလိုဟာမျိုးပေါ့။ ပရိသတ်တွေ အပျင်းပြေ ကြည့်နိုင်ဖို့ ဆပ်ကပ်အဖွဲ့က လုပ်ပေးထားတာ။ အဲဒီတဲကြီးထဲ ဝင်သွားရင် တစ်ဖက်မှာ တိရစ္ဆာန်အရိုင်းတွေကို လှောင်ချိုင့်ကြီးတွေနဲ့ ထည့်ပြထားတယ်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်ဖက်မှာ တော့ ကောက်ရိုးခင်းထားတဲ့ ကွက်လပ်တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ယဉ်ပါးနေတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထားတယ်။ မြင်းကျားတွေ၊ ဆင်တွေ၊ မြင်းတွေနဲ့ ခွေးတွေ ဆိုပါတော့ဗျာ။ တဲထဲမှာ ခပ်မှောင်မှောင် ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ အထဲဝင်သွားတော့ ထိုစုံတွဲဟာ ဝက်ဝံလှောင်ချိုင့် တစ်လုံးရှေ့မှာ ရပ်နေတာ မြင်ရတယ်။ အသားဖြူဖြူမိန်းမက လှောင်ချိုင့်ဘက်ကိုကုန်းပြီး အထဲကဝက်ဝံကို ကြည့်နေတယ်။ ဝက်ဝံကြီးကတော့ သံတိုင်တွေဘက် ကျောပေးပြီး အိပ်မောကျနေတယ်။ ကျုပ်လည်း ဟိုလူ့ဆီကို တန်းသွားပြီး ခပ်ထန်ထန်လေသံနဲ့ မေးလိုက်တယ်။ "ကျုပ်ကိုပြောစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ရယ်နေကြတာဟာ ကျုပ်တို့ကို ရယ်နေကြတာ မဟုတ်လား"

သူက လှည့်ကြည့်ပြီး ချက်ချင်းပြန်ဖြေတယ်။ "မဟုတ်ဘူး ကျုပ်တို့က နွားထီးယောင်ဆောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ဖားတစ်ကောင်ကို ရယ်နေကြတာ"

"ဖားတစ်ကောင်ဆိုတာ ကျုပ်ကိုပြောတာမဟုတ်လား"

"အဲဒီဦးထုပ်က မင်းခေါင်းနဲ့ တော်နေရင်လည်း ဆောင်းလိုက်ပေါ့ကွ
"

အီဒါက ကျုပ်နောက်ကျောကိုတွန်းပြီး ဟိုလူရှေ့ရောက်သွားအောင် ပို့ပေးတယ်။ ကျုပ်ကလည်း အသံကို မြှင့်တင်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ "မင်းဘာကောင်လဲဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း သိရဲ့ လား၊ မင်းဟာ ဘာမှ မသိ

နားမလည်တဲ့ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ကွ သိလား"

သူကလည်း ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းပဲ ပြန်ပြောတယ်။

"ဟား ... ဟား... ဖားပြုတ်က အော်ဖို့ အသံပေးတာလား"

အဲဒီစကားလည်း ကြားရော ဟိုမိန်းမက အော်ရယ်တယ်။ အဲဒါကလည်း အသံစွာတာစွာတာနဲ့ ဝင်ပြောပါလေရော။ "ရယ်စရာ ဘာမှ မရှိဘူး ဟဲ့ကောင်မရဲ့ ၊ ရယ်နေမယ့်အစား ငါ့ယောက်ျားကို နင်ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ပြီး မြူနေတာကို ရပ်ဖို့ ပဲ လိုတယ်ဟဲ့၊ နင်က ငါ့ကိုမမြင်ဘူးလို့ များ ထင်နေသလားဟင်၊ နင့်လက်မောင်းနဲ့ ငါ့ယောက်ျားကို တစ်ချိန်လုံး ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်နေတာ ငါသိတယ်"တဲ့ ။

ကျုပ်အတော့်ကို အံ့အားသင့်သွားတယ်။ ဘာပြုလို့ လဲဆိုတော့ အဲဒါပြောတဲ့ ကိစ္စကို ကျုပ် လုံးဝသတိမထားခဲ့မိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ သူက ကျုပ်ဘေးမှာ ကပ်ထိုင်နေတာဆိုတော့ ကျုပ်ကို သူတံတောင်နဲ့ ထိမိချင်လည်း ထိမိပေမပေါ့။ သူကလည်း အလွန်စိတ်ဆိုးနေတဲ့ အသံနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

"ဒီမယ်ကလေးမ နင်ရူးနေပြီ"တဲ့ ။

"ငါမရူးဘူးဟဲ့၊ နင်ပွတ်နေတာ ငါမြင်တယ်ဟဲ့"

"သနားစရာ ငါးတစ်ကောင်နဲ့ တူတဲ့ နင့်ယောက်ျားကို ငါက ဘာများ မက်မောစရာရှိလို့ ဂရုစိုက်ရမှာ လဲဟဲ့၊ တကယ်လို့ ငါပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ချင်ရင် နင့်ယောက်ျားထက် သာတဲ့ လူ ရှာမှာ ပေါ့။ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ မြင်တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါမျိုးမှ တကယ့်ယောက်ျားဟဲ့"

သူက ပြောပြောဆိုဆို သူ့အဖော်ယောက်ျားရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး မြှော့ကပ်ပြတယ်။ ဝက်သတ်သမား တစ်ယောက်က ဈေးဝယ်ကို ဝက်ပေါင်တ

စံချောင်း မြှောက်ပြနေတာနဲ့ တူလှပါသများ။ "ဒီလက်မျိုးမှ ငါကပွတ်ချင်တာဟဲ့ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း အကြောတွေကို ပြိုင်းပြိုင်းထနေတာပဲ၊ ဘယ်လောက်သန့်သလဲ"

သူ့စကားလည်း ဆုံးရော ဟိုလူက ကျုပ်ဆီလျှောက် လာပြီး ခြိမ်းခြောက်တဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတယ်။ "တော်လောက်ပြီ ကိုယ့်လူ၊ သွားတော့ ဒီနားက ထွက်သွားတာဟာ မင်းအတွက် ကောင်းလိမ့်မယ်"

"မင်းက ဘာကောင်မို့လို့ ထွက်သွားခိုင်းရတာလဲကွ"လို့ ကျုပ်က ပြန်အော်လိုက်ပြီး သူနဲ့ ပခုံးချင်း ထိသွားအောင် ကျုပ်က ခြေဖျားတွေကို ထောက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပခုံးချင်း တိုက်လိုက်တယ်။

အဲဒီနောက် ဖြစ်လာတဲ့ အဖြစ်ကတော့ ကျုပ်အသက်နဲ့ ကိုယ် မြနေသမျှ ကာလပတ်လုံး မေ့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို သူက လုံးဝအရေးမစိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြန်းဆို ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ငှက်တောင်လေးတစ်တောင် မ၊သလို မ၊ယူလိုက်တယ်။ ကျုပ်စောစောက ပြောခဲ့တာ မှတ်မိမှာ ပေါ့။ လှောင်ချိုင့်ကြီးတွေရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာ တိရစ္ဆာန်အယဉ်တွေ လွှတ်ထားတဲ့ ကွက်လပ်တစ်ခု ရှိတယ်ဆိုတာလေ။ ကျုပ်တို့ ရပ်နေတဲ့ နောက်နားကပ်လျက်နေရာမှာ ဆင်မိသားစု တစ်စု ရှိနေတယ်။ ဆင်အဖေကြီးရယ်၊ ဆင်အမေကြီးရယ်၊ သူတို့သား ဆင်ပေါက်စလေးရယ်။ အားလုံးသုံးကောင်။ နောက်ဆုံးကောင်က ဟိုနှစ်ကောင်နဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ငယ်ငယ်ပါ။ ငယ်ငယ်ဆိုပေမယ့်လည်း ဆင်ပေါက်ဆိုတော့ မြင်းတစ်ကောင်သာသာလောက်တော့ ရှိနေပြီဗျ။ သူတို့ ခမျာ မှောင်ရိပ်ကျနေတဲ့ ထောင့်ထဲမှာ နားရွက်ကြီးတွေနဲ့ အစွယ်ကြီးတွေကို အောက်စိုက်ပြီး ငြိမ်နေကြရှာတာ။ အဲ ... အဲဒါ ... ဟို ... ဘဲနာကောင်ကြီးက ကျုပ်ကိုမပြီး သူ့ခေါင်းအထက်မှာ မြှောက်

ထားရာက အငယ်ဆုံးဆင်ရဲ့ ကျောကုန်းပေါ် ပစ်ချလိုက်တယ်ဗျ။

တိရစ္ဆာန်ဆိုတော့ ဘာရယ်လို့ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ဆပ်ကပ်ကွင်းထဲဝင်
ဖို့ အချိန်ကျတာနဲ့ သူတို့ ကို အချက်ပေးပြီလို့ ထင်ဟန်တူပါရဲ့ ။ ငြိမ်ငြိမ်
ဆိမ်ဆိမ် ရပ်နေရာက လူသွားလမ်းအတိုင်း ပြေးပါလေရော။ လူတွေက
လည်း လန့်ဖျပ်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာကို ကစဉ့်ကလျား ထွက်ပြေးကုန်ကြ
တယ်။ အီဒါက အသံကုန်ဟစ်အော်ပြီး ကျုပ်နောက်က ကဆုန်စိုင်းပြီး
လိုက်လာတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ဆင်ပေါက်စရဲ့ ကျောပေါ်မှာ
ကားရားကြီးခွလို့ ။ ကျုပ်လည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ သူနားရွက်
တွေကို ဆွဲပြီး ရပ်သွားအောင်လုပ်ဖို့ အစွမ်းကုန် အားထုတ်ပါတယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ မရဘူးဗျ။ နောက်ဆုံး လူသွားလမ်းဆုံးလည်း ရောက်ရော ကျုပ်လ
ည်း ဆင်ပေါ်က လိမ့်ကျပါလေရော။ ကျုပ်နောက်စေ့ဟာ မြေကြီးနဲ့ တစ်
အားဆောင့်မိတာဆိုတော့ ကျုပ်လုံးဝ မသိတော့ဘူး။ ကျုပ်သတိရလာ
တော့ ရှေးဦးသူနာပြုအခန်းထဲ ရောက်နေပြီ။ အီဒါက ကျုပ်လက်တစ်ဖ
က်ကို ကိုင်ပြီး ကျုပ်ဘေးမှာ ထိုင်လို့ ။ နောက်တော့ ကျုပ်နေလို့ ထိုင်လို့
သက်သာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဆပ်ကပ်ပြပွဲ ဒုတိယပိုင်းကို မကြည့်တော့
ဘဲ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျုပ်က အီဒါကို ပြောတယ်။ "မင်းအပြစ်ပဲ
ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး အထင်မျိုး ငါ့ခေါင်းထဲရောက်အောင်လုပ်တာမင်း၊ ငါ
ကိုယ်ငါ အထင်ကြီး လာပြီး ဘဝင်မြင့်အောင် မင်းလုပ်တာ၊ ဟိုမိန်းမ
ပြောတာမှ တကယ်မှန်တာ၊ ငါဟာ သနားစရာ ငါးတစ်ကောင်ပဲ၊ ဒီထ
က်မပိုဘူး"

ဒါပေမဲ့ အီဒါက ကျုပ်လက်ကိုကိုင်ပြီး ကျုပ်မျက်နှာကို
စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ "ရှင်ဟာလေ တကယ့်ကို ကျက်

သရေရှိတာပဲ၊ ခုံညားတာလည်း အလွန်ပဲ"လို့ ပြောတယ်။ "တကယ်တော့ ဟိုအကောင်က ရှင့်ကိုကြောက်တယ်၊ ကြောက်လို့ သာ ရှင့်ကိုမပြီး ဆင်ပေါ် ပစ်ချတာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား၊ နောက်ပြီးတော့ ရှင်စီးသွားတာကလေ တကယ့်ကို ခမ်းနားကြီးကျယ်တာပဲ၊ ထူးခြားမှုတစ်ခုပဲ သနားစရာကောင်းတယ်၊ ရှင်ဆင်ပေါ်က လိမ့်ကျသွားတာလေ"

ကဲ အဲဒါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျုပ်ဘာပြန်ပြောမလဲ၊ ကျုပ်မှာ ပြောစရာ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အိဒါအတွက်ကတော့ ကျုပ်ဟာ တစ်ခုပဲ။ အခြားလူတွေအတွက်ကတော့ တစ်မျိုး ဖြစ်ပေမပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သိချင်နေတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မိန်းမတွေအနေနဲ့ သူတို့ချစ်မိပြီဆိုရင် ဘာကိုမြင်ပြီး ချစ်ကြတာလဲ။ အဲဒါကို ခင်ဗျားပြောပြနိုင်မလားဟင်။

ပြစ်မှု

ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်က မခံချင်စရာ ကောင်းလွန်းတော့လည်း ကျုပ်အနေနဲ့ မပြောဘဲကို မနေနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် မို့ ပြောရတာပါ။ ကျုပ်အနေနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ် လာပြီဆိုပါတော့။ ချက်ချင်း လိုလိုပဲ။ ရီဂါမွန်တီနဲ့ မိတ်ဖွဲ့ပေးလိုက်တာချည်းပဲ။ သူကလည်း သူလုပ်နေကျ ပုံစံအတိုင်းပဲ၊ အဲဒီမိန်းကလေးကို သွေးဆောင်ဖြားယောင်းပြီး ကျုပ်လက်ထဲက လုယူသွားတာချည်းပဲ။

အဲသလို ဖြစ်ဖြစ်နေတာဟာ ဘာကြောင့် လဲ။ မိန်းမတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာ ကျုပ်လည်း ပဲ သူ့လို ‘စွဲ’တာပါပဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျုပ်ဘက်က မပြမိလို့ ရင်လည်း ဖြစ်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် သူဘာပဲ လုပ်လုပ် ကျုပ်က သူ့အပေါ်မှာ မကောင်းစိတ်မထားဘဲ ဆက်ဆံမြဲ ဆက်ဆံနေလို့ ရင်လည်း ဖြစ်မယ်။ အေးပေါ့လေ သူ့ဘက်က အဲသလို သစ္စာမဲ့မှုမျိုးတွေ ရှိနေပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ သူ့အပေါ် စိတ်မဆိုးတဲ့ အပြင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ဆံမြဲ ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ဗျာ သူ့ဘက်ကတော့ အဲသလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး ဗျာ။ ကျုပ်အပေါ်မှာ လုံးဝဂရုမစိုက်တဲ့ ပုံစံပဲ။ ကျုပ်ကတစ်ဆင့် သိရတဲ့ မိန်းကလေးကို ကျုပ်ရှေ့မှာ ပဲ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ပိုးစကား ပန်းစကားတွေ ပြောတယ်။ ရီသဲ့သဲ့ပုံစံနဲ့ ပရောပရီလုပ်တယ်။ အံမယ် ကျုပ်ရှေ့မှာ တင် လူချင်းတွေ့ဖို့ ချိန်းလား ဘာလားနဲ့ ။ အဲသလို လုပ်တာမျိုးကျတော့ ကျုပ်စိတ်

ထဲမှာ ကသိကအောက် ဖြစ်မိတာပေါ့။ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်မျိုး မဟုတ်တော့ ဒေါသလည်း ဖြစ်မိတာပေါ့။

သူကတော့ ကျုပ်နဲ့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေတယ်လို့ နည်းနည်းက လေးမှ တွေးပုံမပေါ်ဘူး။ သူ့အတွက် အဆင်ပြေဖို့ နဲ့ သူသာယာဖို့ လောက်သာ ရှေ့တန်းတင်ပြီး လုပ်နေတာပဲ။ ကျုပ်ကတော့ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့ ဘာမှာ မပြောဘဲ ငြိမ်နေတာပါပဲ။ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်တော့ ကျုပ်က ပြောမိတယ်။ အခုလိုလုပ်နေတာဟာ မကောင်းတဲ့ အကြောင်းပေါ့။ ပြောတာကတော့ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားမှုကို ဖော်ပြတဲ့ နေရာမှာ ညံ့ဖျင်းလွန်းလို့ လားတော့ မသိဘူး။ ခပ်တွန့်တွန့် လေသံနဲ့ ပြောမိတာပါ။

အမှန်တော့ ကျုပ်ဟာ ရင်ထဲမှာ ဒေါသစိတ်တွေ ပြင်းထန်နေပေမယ့် အပြင်ပန်းမှာ တော့ အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။ ကျုပ်ဒေါသဖြစ်နေတာကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျုပ်ကို ဘယ်လိုပြန်ပြောတယ် ထင်သလဲ။ "အပြစ်တင်ရမှာ က ငါ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ မင်းကိုယ်မင်း အပြစ်တင်ရမှာ ၊ ကောင်မက ငါ့ကို မင်းထက်ပိုပြီး သဘောကျတယ်ဆိုရင် ငါ့ရဲ့ ဆက်ဆံရေးက မင်းထက် ပိုကောင်းပြီး ပိုတော်နေလို့ ပေါ့ကွာ" တဲ့ ။ အေးပေါ့လေ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့လည်း သူ့စကားဟာ မှန်ပါတယ်။ ရုပ်ရည်ကတော့ သူက ကျုပ်ထက်သာတာ အမှန်ပါ။

အတိုချုပ်ပြောရရင်တော့ အဲသလို အချိုးမျိုးတွေ သူက ကျုပ်အပေါ် လေးငါးကြိမ်လောက် လုပ်ပြီးတဲ့ အခါမှာ တော့ ကျုပ်ဟာ သူ့ကို သိပ်ပြီး မုန်းတီးလာတယ်။ ဒါကြောင့် မို့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အရက်ဆိုင်ထဲမှာ ကျုပ်ဟာ သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာ ပဲတွေ့တွေ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်မိအောင် ကြိုးစားပြီး နေတယ်။ အရက်ကောင်တာရဲ့

နောက်မှာ လူချင်းဆုံမိတာတောင်မှ စကားမပြောမိအောင် ရှောင်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ဟာ သူက ကျုပ်အပေါ်မှာ လုပ်ထားခဲ့တဲ့ အမှားတွေကို မတွေးမိအောင် အားထုတ်ပြီးနေတယ်။ သူ့အကြောင်းကိုတော့ မတွေးမိဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ အဲ ... သူ့အကြောင်း တွေးလိုက်ရင် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ သူ့ကို တွေ့ချင် မြင်ချင်စိတ် မရှိလောက်အောင်ကို မုန်းတီးရုံရှာမိတယ်။ သူ့ရဲ့ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ မျက်နှာ၊ မျက်စိပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း၊ နှာခေါင်းကြီးကြီး၊ နှာယောင်ကောက်ကောင်တွေကို မြင်ယောင်ပြီး တအားကို စက်ဆုပ်မိတာပါပဲ။

သူ့ဆံပင်ကလည်း ဗျာ၊ ခေါင်းပေါ်မှာ သံခမောက်ဆောင်းထားတဲ့ အတိုင်းပဲ။ အမွေးအမှင်ကလည်း ထူသလားမမေးနဲ့ ။ ကော်ဖီစက်ရှေ့မှာ စက်ခလုတ်ကိုနှိပ်ပြီး ခွက်ကိုကိုင်ထားတဲ့ လက်က အမွေးတွေဟာ မည်းသဲနေတာပဲ။ တကယ့်ကို ရွံစရာ၊ စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းပါတယ်။ သူ့နှာခေါင်းကြီးကတော့ ကျုပ်ကို ဆွဲဆောင်မှုအပေးဆုံး အရာတစ်ခုပါပဲ။ သူ့နှာခေါင်းကြီး နှစ်ပေါက်က ကျယ်သလား မမေးနဲ့ ။ နီရဲရဲမျက်နှာကြီးရဲ့ အလယ်မှာ ရှိနေတဲ့ အဲဒီနှာခေါင်းကြီးကို လက်သီးနဲ့ တအားပိတ်ထိုးလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်များ အရသာရှိလိုက်မလဲလို့ မတွေးဘဲကို မနေနိုင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ ခက်သားပဲ။ လက်တွေ့ကတော့ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာကိုး။ အဲဒီတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ပဲ လက်သီးနဲ့ ပိတ်ထိုးနေရတယ်။ တကယ်တော့ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ က လူချင်းကကွာတယ်။ ကျုပ်က အရပ်ပုပု၊ ပိန်ခြောက်ခြောက်၊ သူက ကျုပ်ကို လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးလိုက်ရင်တောင် လဲကျသွားမှာ သေချာတယ်။

ကျုပ် သူ့ကို သတ်ပစ်ဖို့ ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးဟာ ကျုပ်ခေါင်းထဲကို ဘယ်

လို ဝင်လာသလဲဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်လည်း မသိဘူး။ ပြန်စဉ်းစားလိုက်တော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ‘အပြစ်ကင်းသော ရာဇဝတ်မှုတစ်မှု’လို့ နာမည်ပေးထားတဲ့ အမေရိကန်ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားတစ်ကားကို သွားကြည့်တဲ့ ညက ဝင်လာတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ပထမတော့ သူ့ကို သတ်ချင်စိတ်ဟာ တကယ်မရှိပါဘူး။ သတ်ရင် ဘယ်လို သတ်မလဲ ဆိုတာလောက်သာ စဉ်းစားတာပါ။

စဉ်းစားရတာကတော့ တကယ့်ကို အရသာရှိတာပဲ။ ညပိုင်းအိပ်မပျော်ခင် တစ်ချိန်နဲ့ မနက်ခင်းအိပ်ရာထဲက မထခင်တစ်ချိန်ဟာ စဉ်းစားလို့ အကောင်းဆုံး အချိန်တွေပါပဲ။ ရီဂါမွန်တီဟာ ကောင်တာနောက်က ခွေးခြေခုံပေါ်မှာ ထိုင်နေတယ်။ လက်ထဲက သတင်းစာကို ငုံ့ပြီးဖတ်နေတယ်။ ခေါင်းလိမ်းဆီတွေနဲ့ ပြောင်လက်နေတဲ့ သူ့ခေါင်းကိုကြည့်လိုက်ရင် အသည်းယားစရာ အတော်ကောင်းတာပါလားဗျာ။

ကျုပ်စဉ်းစားလေ့ရှိတယ်။ "ရေခဲတုံးကြီးတွေကို ခွဲတဲ့ သံစို့ကြီးနဲ့ သူ့ခေါင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ၊ တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပွဲချင်းပြီးသွားမှာ ပဲ" စသည် ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စက စိတ်ကူးရုံသက်သက်ပဲ ရှိပါတယ်။ အင်း ... စိတ်ကူးရုံသက်သက်ပဲလို့ သာဆိုရတယ်။ စိတ်ကူးရတာကတော့ဖြင့် တကယ့်ကို အရသာရှိတာပဲ။ စိတ်ကူးတာကလည်း ကြာလာတော့ အပေါ်ယံသက်သက်သာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အသေးစိတ် စိတ်ကူးတဲ့ အထိ ဖြစ်လာတယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ကူးကို လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီဆန္ဒကို ကျုပ်အနေနဲ့ ခုခံတွန်းလှန်ဖို့ အားထုတ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တွေ ကြာ လာလေ မရလေ ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီဆန္ဒရဲ့ ဖိအားက သိပ်ပြီး ကြီးမားလွန်းလာ

တော့ နောက်ဆုံးမှာ လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် မို့ ကျုပ်ဟာ ဆိုင်ထဲမှာ အလုပ်တွေလုပ်ရင်းနဲ့ စကားပြောဖို့ အခါအခွင့်ရလာတိုင်း လောလောဆယ် ကျုပ်ဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင်နေကြောင်း၊ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ အရင်တုန်းက သိကျွမ်းခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတွေထက် ပိုချောပိုလှကြောင်း၊ အဲဒီကောင်မလေးက သူ့ကို တစ်ဖက်သတ် သဘောကျနေကြောင်း စသဖြင့် ရီဂါမွန်တီကို ပြော ပြောပြတယ်။ ကျုပ်က အဲဒီစကားတွေကို နေ့စဉ်ပြောပြရုံမကဘူး။ ပြောတဲ့ အခါမှာ လည်း ကောင်မလေးက သူ့ကို သဘောကျနေတဲ့ အတွက် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က သူ့အပေါ် မနာလိုဝန်တုံ့ဖြစ်နေတဲ့ အမှုအရာမျိုးကို လုပ်ပြလိုက်သေးတယ်။

ကျုပ်ရဲ့ စီမံကိန်းက ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေးပါ။ ကျုပ်တို့ ဆိုင်က ညဆယ်နာရီတိတိမှာ ပိတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ရှင်က ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်ပြီး ဆယ်နာရီခွဲအထိ စာရင်းတွက်နေလေ့ရှိတော့ ကျုပ်တို့ ချက်ချင်း ပြန်လို့ မရဘူး။ ဆိုင်ရှင်ပြန်သွားတဲ့ အခါမှာ ကျုပ်က ရီဂါမွန်တီကို ချိန်းထားတဲ့ နေရာအထိ ခေါ်သွားမယ်။ ကျုပ်ချိန်းထားတဲ့ နေရာက ဗီတာဘို မီးရထားလမ်းဘေးနားက ရေကာတာအောက်မှာ ။ ကောင်မလေးက ကျုပ်တို့ ကို အဲဒီနေရာက စောင့်နေလိမ့်မယ်လို့ ပြောထားမယ်။

ဆယ်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ် အချိန်ကျရင် ရထားတစ်စီးက ဖြတ်သွားနေကျ။ အဲဒီရထားဖြတ်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ရထားသံကြောင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်က ဘာသံမှ မကြားနိုင်ဘူး။ အဲဒါကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ရီဂါမွန်တီကို ကျုပ်က ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ပစ်သတ်မယ်။ ဆယ်နာရီ မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျတော့ ကျုပ်ဆိုင်ကို ပြန်မယ်။ အဲဒီတော့ ဆိုင်ရှင်က ကျုပ်ကို မြင်

သွားမယ်။ နောက်ဆုံး ဆယ်နာရီခွဲအကျော်မှာ ကျုပ်ဟာ အိပ်ရာပေါ်
ရောက်နေမယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အစီအစဉ်က အမေရိကန်ရုပ်ရှင် ကားထဲက တ
စ်ဝက်တစ်ပျက် ခိုးယူထားတယ်။ အထူးသဖြင့် ရထားဖြတ်သွားတုန်း
သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်တဲ့ အပိုင်းဟာ ရုပ်ရှင်ထဲက ပြကွက်အတိုင်းပဲ။ ကျုပ်
ရဲ့ အကြံအစည်ဟာ အောင်မြင်ချင်မှ လည်း အောင်မြင်ပေမပေါ့ဗျာ။
ကျုပ်လုပ်မယ့်ကိစ္စကို ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်ရင် သူသိသွားနိုင်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်က သူ့ကိုစက်ဆုပ်မုန်းတီးနေတော့
လက်စားချေခြင်းဖြင့် စိတ်သာယာမှုတော့ ရှာရမှာ ပဲ။ အဲဒီစိတ်သာယာ
မှု ရဖို့ အတွက်ကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ ခက်ခဲခက်ခဲ ဒီအလုပ်ကို ကျုပ်
လုပ်ရမှာ ပဲ။

နောက်တစ်နေ့မှာ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်များ နေကြတ
ယ်။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ အဲဒီနေ့က စနေနေ့ကိုး ...။ အလုပ်ကများ
နေတော့ သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်း စကားပြောဖို့
အချိန်မရကြဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ လည်း ကိုယ်လုပ်ရမယ့် အစီအစဉ်ကို
တောင် မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ ညဆယ်နာရီထိုးတော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်
ဟာ ထုံးစံအတိုင်း ဂျက်ကက်အင်္ကျီတွေကို ချွတ်ပြီး ဆိုင်ရှင်ကို နှုတ်ဆ
က်ကြတယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

ကျုပ်တို့ ဆိုင်က လမ်းကြားထဲမှာ ဆိုတော့ အဲဒီလမ်းကြားက ထွက်
လိုက်ရင် ဗီတာဘိုမီးရထားလမ်းနဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ ဒီအချိန်ဆိုရင် မမေ့နိုင်
ပန်းခြံထဲမှာ လာပြီးဖက်ကြပွေ့ကြ၊ နမ်းကြရှုပ်ကြလုပ်နေတဲ့ စုံတွဲတွေ
ဟာ ပြန်သွားလောက်ပြီ။ အဲဒီပန်းခြံဟာ မီးရထားလမ်းနားက တောင်
ကုန်းပေါ်မှာ ရှိတာ။ ကျုပ်တို့ ထွက်လာတော့ လူရိပ်လူခြေဆိုလို့ တစ်
ယောက်မှ မမြင်ရတော့ဘူး။ ဧပြီလဆိုတော့ တိုက်နေတဲ့ လေကလည်း
လေနုအေးကလေးဗျ။ ကောင်းကင်ကလည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း တိမ်

တွေပျောက်ပြီး ကြည်လင်လာတယ်။ လရောင်ကိုတော့ အခုအချိန်အထိ မမြင်ရသေးဘူး။

ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး လျှောက်လာကြတယ်။ ရီဂါမွန်တီကတော့ သိပ်ကို အူမြူးနေတယ်။ သူ့အကျင့်အတိုင်း ကျုပ်ကျောကို ပုတ်ပုတ်ပြီး စကားတွေ ပြောလာနေတယ်။ ကျုပ်ကတော့ ခပ်တင်းတင်း ခပ်မာမာပဲ။ လက်နှစ်ဖက်ကိုပိုက်ပြီး ဂျက်ကက်အောက်မှာ ဝှက်ထားတဲ့ သေနတ်ကို ဖိထားတယ်။ ကျုပ်တို့ ဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တာရိုးကြီးဘေးကို ရောက်လာခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီနေရာဟာ တာရိုးကြီးရှိနေတဲ့ အတွက် အမှောင်ဆုံးနေရာပဲ။ တခြားနေရာတွေထက်ပိုပြီး ချောင်ကျရုံမကဘူး မှောင်မည်းနေတာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ရီဂါမွန်တီက ရှေ့က။ ကျုပ်က နောက်က။

ချိန်းထားတဲ့ နေရာက လမ်းဘေးဓာတ်မီးတိုင်နဲ့ သိပ်မဝေးဘူး။ အဲဒီနေရာရောက်တော့ ကျုပ်က "ကောင်မလေး မှာ လိုက်တာကတော့ သူ့ကို ဒီနေရာကစောင့်ပါတဲ့ ။ အဲဒီတော့ မင်းစိတ်မပူပါနဲ့ ကွာ၊ သူမကြာခင် ရောက်လာမှာ ပါ"လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူဟာ စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့ပြီး ဖွာနေတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး စပ်ဖြီးဖြီးနဲ့ ကြည့်နေတယ်။ "အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်က စားပွဲထိုး တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဆိုရင် မင်းဟာ တော်တော်တော်တဲ့ အကောင်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဇိမ်ခေါင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ ကျတော့ မင်းက တော်လွန်းအားကြီးလို့ ယှဉ်နိုင်တဲ့ လူ မရှိဘူးကွ" လို့ သူက ကျုပ်ကိုပြောတယ်။ ဒီအကောင်ဟာ အဲသလိုပဲ။ နောက်သလိုလို ပြောင်သလိုလိုနဲ့ ကျုပ်ကို အမြဲတမ်း စော်ကားလေ့ရှိတယ်။

နေရာကတော့ တော်တော်ခေါင်တဲ့ နေရာဗျ။ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ လကလည်း ထွက် လာပြီ။ အနီးအနားမှာ ရှိနေတဲ့ သစ်ပင်တွေ ချုံ

ပုတ်တွေနဲ့ ရေကာတာကြီးကြောင့် အလင်းရောင် သိပ်မဝင်နိုင်ဘူး။ တိုင်းဘာဖြစ်ကတော့ စီးဆင်းနေတယ်။ ရေပြင်ပေါ်မှာ ငွေရောင်သင်ဖြူ ခင်းထား သလိုပါပဲ။ ရာသီဥတုက အေးလာလို့ လား မပြောတတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံးက တုန်ယင်လာတယ်။ ကျုပ်က ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ရဲဆေးတင်တဲ့ အနေနဲ့ "သူ့ လာတော့ လာမှာ ပဲကွ၊ အချိန်တော့ မှန်ချင်မှ မှန်မယ်ပေါ့ကွာ၊ သူက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်၊ သူ့အလုပ်ရှင်တွေပြန်မှ သူက ထွက်နိုင်မှာ "လို့ ပြောပြတယ်။ သူကလည်း ချက်ချင်းပြန်ဖြေတယ်။ "ဟေ့ ... ဟေ့ ဟိုမှာ သူလာနေပြီကွ"တဲ့ ။

ကျုပ် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူသွားလမ်းအတိုင်း မည်းမည်းမည်း မည်းနဲ့ လျှောက်လာနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ရတယ်။ အမှန်တော့ ကျုပ်က ဒီနေရာအကြောင်းကို ဂဃနဏမှ မသိခဲ့ဘဲကိုး။ ဒီနေရာဟာလည်း ပြည့်တန်ဆာမတွေ ကျက်စားတဲ့ နေရာပဲဗျ။ သူတို့ ရဲ့ ဖောက်သည် တွေနဲ့ ချိန်းချိန်းပြီး တွေ့တဲ့ နေရာတစ်ခုပဲ။ အဲသလို သိမထားတဲ့ ကျုပ်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက် လာနေတာမြင်တော့ သိပ်ကို အံ့သြသွားတယ်။ ကျုပ်စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ဒီနေရာကို ဒီညလာဖို့ အကြောင်းမရှိဘူး။

ရီဂါမွန်တီကတော့ အဲဒီမိန်းမဘက်ကို လျှောက်သွားတယ်။ ချိန်းထားတဲ့ ကောင်မတော့ လာပြီကွလို့ သေချာပေါက် တွက်ထားပုံပေါ်တယ်။ ကျုပ်ကလည်း ယောင်တိယောင်ကမ်းနဲ့ နောက်က လိုက်သွားမိတယ်။ ကျုပ်တို့ နဲ့ မလှမ်းမကမ်းလည်း ရောက်ရော မိန်းမက အမှောင်ရိပ်ထဲကနေပြီး ဓာတ်မီးတိုင်အောက်ကို ထွက်လာတယ်။ အဲဒီတော့ သူ့မျက်နှာကို ကျုပ်မြင်တာပေါ့။ မျက်နှာကတော့ အတော့်ကို ထူးဆန်းတဲ့ မျက်နှာပဲ။ မျက်လုံးတွေက ပြူးတိပြူးကြောင်နဲ့ ကာခြယ်တွေ ဆိုးထားလိုက်တာ မည်းနေတာပဲ။ တစ်မျက်နှာလုံးမှာ အထပ်ထပ်ဖို့ ထားတဲ့ ပေါင်ဒါ

တွေကြောင့် ဖွေးဖွေးကို လှုပ်နေတာပဲ။ နှုတ်ခမ်းကလည်း ရဲရဲကိုတွတ်
နေတာပဲ။ ဆိုးထားတဲ့ အနက်ရောင် ဆံပင်တွေကလည်း လေထဲမှာ လွ
င့်နေတယ်။ လည်ပင်းမှာ လည်း အနက်ရောင်ပဝါကြီး စည်းထားလိုက်
သေးတယ်။ အမှန်တော့ သူဟာ သူ့မျက်နှာကို ဖောက်သည် တွေ မမြင်
အောင် အမှောင်ဆုံး နေရာတွေကိုရွေးပြီး အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ ပြည့်တန်
ဆာတစ်ယောက်ပဲ။ အသက်ကလည်း အနည်းဆုံး ခြောက်ဆယ်လော
က် ရှိပြီဆိုတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ သရဲတစ်ကောင်နဲ့ တွေ့ရသလို တအားကို
လန့်သွားတယ်။

ကျုပ်တော့ဖြင့် နားမလည်နိုင်တော့ပါဘူး။ အသက်တွေကြီးလာပေ
မယ့် အခုအချိန်ထိ ဒီအလုပ်ကလွဲပြီး တခြားအလုပ်ကို မလုပ်နိုင်သေး
ဘူး။ အဲဒါ ဘာကြောင့် လဲ။ ဟိုအကောင် ရီဂါမွန်တီကတော့ ကျုပ်မြင်သ
လို မမြင်သေးဘူးဗျ။ အရှက်မရှိတဲ့ လေသံနဲ့ "ခင်ဗျား ကျုပ်တို့ ကို စော
င့်နေတာလား"လို့ မေးတယ်။ မိန်းမကြီးကလည်း အရှက်မရှိ ပြန်ဖြေတ
ယ်။ "ဒါပေါ့ကွယ်၊ မင်းတို့ လေးတွေကို စောင့်နေတာပေါ့"တဲ့ ။

အခုအချိန်မှာ တော့ ရီဂါမွန်တီဟာ မိန်းမကြီးကို မြင်သွားပြီ။
သူ့အမှားကိုလည်း သူမြင်သွားပြီ။ အလန့်တကြားနဲ့ နောက်ကို ခြေတစ်
လှမ်းဆုတ်လိုက်တယ်။ "ဟာ ကျုပ်ဒီည မအားဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီကျ
ုပ်သူငယ်ချင်းကတော့ အားပါတယ်"လို့ ပြောပြီး လမ်းဘေးကို ခုန်ထွက်
လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တာရိုးအတိုင်း ပြေးထွက်သွားတယ်။ ကျုပ်ဆီက
မိန်းကလေးတွေကို သုတ်သုတ်သွားတဲ့ အတွက် သူ့ကို
ဒီလိုမိန်းမမျိုးကြီးနဲ့ တွေ့အောင် တမင်တကာလုပ်ပြီး လက်စားချေတာ
ပဲလို့ သဘောပေါက်သွားပုံ ပေါ်တယ်။

ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်ကျူးလွန်ဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ ရာဇဝတ်မှုဟာ အခု

အငွေ ဖြစ်သွားပြီလို့ သိလိုက်တယ်။ ကျုပ်က မိန်းမကြီးကို စိတ်မကောင်းတဲ့ မျက်နှာထားနဲ့ ကြည့်နေမိတယ်။ သူကတော့ ကျုပ်ကို အပြုံးနဲ့ ကြိုဆိုနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အပြုံးက ကျုပ်ကို သရဲခြောက်ပြနေလိုပါပဲ။ "ကိုလူချောကလေးရယ် စီးကရက်တစ်လိပ်လောက် တိုက်ပါလား"လို့ မိန်းမကြီးက ပြောလိုက်တော့ ကျုပ် သူ့ကိုသနားသွားတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်လည်း သနားတယ်။ ဟိုအကောင် ရီဂါမွန်တီကိုလည်း သနားမိတယ်။

စောစောက ရီဂါမွန်တီအပေါ်မှာ စက်ဆုပ်မုန်းတီးနေတဲ့ စိတ်ဟာ ဝေးရာကို လွင့်စဉ်သွားပြီ။ ကျုပ်မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်စတွေနဲ့ ပြည့်လာတယ်။ အေးဗျာ ကျုပ်ဒီမိန်းမကြီးကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမှာ ပဲ။ သူကယ်လိုက်လို့ သာ ကျုပ်ဟာ လူသတ်သမားမဖြစ်တာ။ "ကျွန်တော့်မှာ စီးကရက်တော့ မပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒါတော့ပါတယ်"လို့ ပြောလိုက်တယ်။ "ခင်ဗျား ဒီပစ္စည်းကို ရောင်းရင် လီယန်ငွေတစ်ထောင်လောက်တော့ရမှာပါ"

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ပဲ ကျုပ်ဟာ ဘာရက်တာပစ္စတိုသေနတ်ကို အဘွားကြီးလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်လည်း ပဲ လမ်းဘေးကို ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီး အသားကုန် ဒုန်းစိုင်းလာခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ပဲ ဗီတာဘိုမီးရထားဟာ ဝေါခနဲ၊ ဝေါခနဲ ဖြတ်သွားနေပြီ။ ရထားတွဲတွေမှာ တော့ မီးလုံးတွေ ထိန်ထိန်လင်းလို့ ။ ကျုပ်ဟာ တစ်နေရာမှာ ရပ်ပြီး ရထားကို ကြည့်နေမိတယ်။ ရထားသံကိုလည်း အသံပျောက်သွားတဲ့ အထိ နားစွင့်နေမိတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ ကျုပ်ဟာ အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက် အရက်ဆိုင်ကိုရောက်သွားတော့ ရီဂါမွန်တီက

ကျုပ်ကိုဆီးပြောတယ်။ "မင်း ငါ့ကိုထောင်ထားတယ်ဆိုတာ သိပါတယ် ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါစိတ်မဆိုးပါဘူး၊ မင်းလုပ်လိုက်တာ ပြက်လုံးကောင်း လေးတစ်ခုလို့ ငါကယူဆပါတယ်"တဲ့ ။ ကျုပ်က သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တယ်။ ဒီကောင့်ရဲ့ ပုံပန်းကတော့ အရင်တုန်းကလို ထောင့်မ ကျိုးတဲ့ ပုံပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် သူ့ကိုမုန်းစိတ်မရှိပါဘူး။ စိတ်ကလည်း အ ရမ်းကို ပေါ့ပါးသွားတယ်။

ရီဂါမွန်တီက ဖောက်သည် နှစ်ယောက်ဆီကို သွားပို့ပေးဖို့ ကော်ဖီနှစ်ခွက်တင်ထားတဲ့ လင်ပန်းတစ်ချပ်ကို ကျုပ်လက်ထဲလှမ်းပေးတယ်။ ကျုပ်က လင်ပန်းကိုယူရင်းနဲ့ "ဟေ့ကောင် ဒီညဆိုင်ပိတ်ရင် တို့ နှစ်ယောက် ဆုံကြဦးစို့၊ ငါ့ဟိုကောင်မ အေမီလီယာကို ဖိတ်ထားတယ်ကွာ" လို့ တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလိုက်တယ်။ သူက "ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ၊ ငါ ဒီည မလာနိုင်ဘူးကွ"လို့ ပြန်ပြောတယ်။

ကျုပ်ဟာ ကော်ဖီလင်ပန်းနဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ ဒီည မလာနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ စကားဟာ ကျုပ်အတွက် စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်နေတယ်။ အင်း ခါတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်နဲ့ သိနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို သူ ကျုပ်ဆီက "သုတ်"သွားနေကျမဟုတ်လား။ အခုတော့ ကျုပ်ဆီက အေမီလီယာကို သူ "မသုတ်"တော့ဘူးဆိုတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ မကောင်းဘူးပေါ့ဗျာ။
